

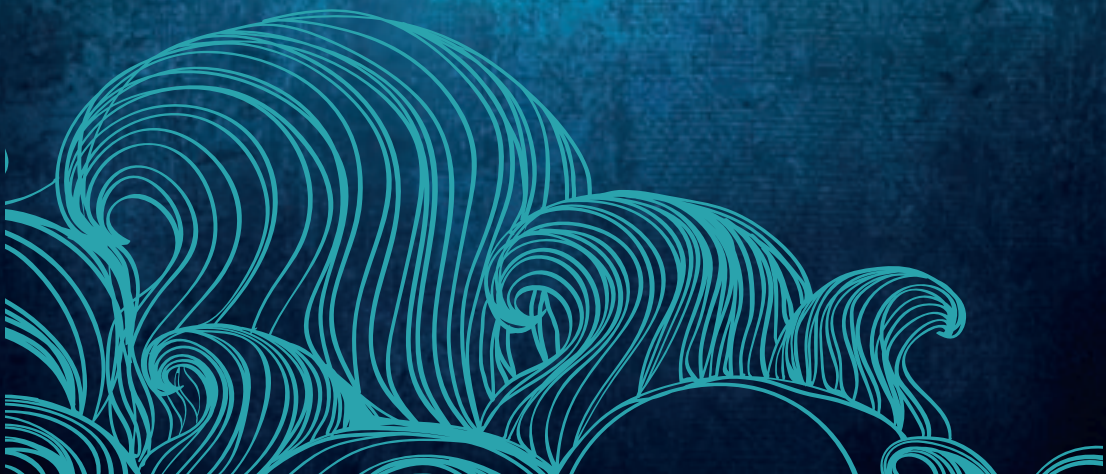
51.

**Glazbena
tribina
Opatija
6. - 9.
studenoga
2014.**

CANTUS

51.

**Glazbena
tribina
Opatija**

**6. - 9.
studenoga
2014.**

Dragi prijatelji Opatije, cijenjeni glazbenici i ljubitelji glazbe,

putovanje turističke Opatije i Glazbene tribine nastavlja se i ove godine, uspješno zakoračivši u drugu polovicu stoljeća ove vrijedne i važne kulturne i glazbene manifestacije.

Svim sudionicima ovogodišnjeg okupljanja u Opatiji želim dobrodošlicu na još jednu našu i vašu - Glazbenu tribinu! Prije svega, čestitam Glazbenoj tribini 51. obljetnicu postojanja! Značajan je to uspjeh. Slobodno mogu reći da vaš uspjeh Opatija pomalo doživljava i kao svoj uspjeh. Opatija i Glazbena tribina druže se i rado susreću niz godina, pa iskreno vjerujem da se već svi u Opatiji osjećate kao kod kuće. Vjerujem da znate - ali svejedno ću vas sa zadovoljstvom podsjetiti - da se ove godine nalazite u slavljeničkoj Opatiji, gradu koji obilježava 170. godišnjicu od razvoja turizma u zemlji. Nema bolje prilike od ove da vama, našim vjernim prijateljima, kažem kako će Opatija uskoro dobiti nov prostor za kulturna događanja, jer počinje izgradnja Kulturno-turističkog centra, nove zgrade namijenjene umjetnosti i mladima, koja će niknuti iza hotela Imperial.

Siguran sam da će brojni sudionici, a posebno vjerna publika, kao i uvijek na Glazbenoj tribini, imati priliku uživati u novim glazbenim poslasticama, možda otkriti nove umjetnike, a oni mlađi će se, možda upravo sada u Opatiji, zaljubiti u glazbu. Zadovoljan sam što prinos suvremenoj glazbi daje, i može dati, Opatija - grad festivala i glazbe.

Htio bih na kraju iskreno zahvaliti Hrvatskome društvu skladatelja, svim glazbenicima i sudionicima ove jedinstvene manifestacije koja promiče stvaralaštvo hrvatskih suvremenih skladatelja, na njihovu trudu, upornosti i zalaganju. I dok ste u našem prekrasnom gradu, ne zaboravite prošetati opatijskim šetalištem Lungomare, istražite nadaleko čuvenu gastronomsku ponudu Opatije i uživajte u mirisu cvjetnog Mediterana u opatijskim parkovima!

Mi se radujemo još jednom druženju s notama...!

Srdačno vaš,
Ivo Dujmić
gradonačelnik Opatije

“Ako se itko zapitao kako smo uspjeli zaglaviti u sustavu u kojem oktavu čini samo 12 jednako razmaknutih tonova, a u stvarnosti ih ima beskonačno mnogo - ovo predavanje dat će mu jasan odgovor...” Nudeći mi ovo duhovito objašnjenje kao rečenicu kojom ga smijem najaviti, Zoran Šćekić pomogao mi je oko uvoda u programsku knjižicu 51. opatijske Tribine.

Osnivači, generacija skladatelja kojoj smo se prošlogodišnjim glazbenim programom, živom slikom i pisanim tragom naklonili s poštovanjem, u zadatak su nam, osim svojih opusa, ostavili naći rješenja brojnih problema koje suvremenoj glazbi nameće današnjica. Jesmo li se, tražeći ih, svi zajedno zatekli u svojevrsnom loopu? Ako jesmo, kako se u njemu snalazimo? Odgovor na ta i slična pitanja potražiti ćemo zajedno, za Davorkinim i Petrinim okruglim stolom.

Možda nam u tome pomogne i novi stvarateljski zamah - više od 20 novonastalih djela koja ćemo, uz ona koja će doživjeti svoju prvu hrvatsku izvedbu, čuti u izvedbama Simfonijskog Orkestra HRT-a, Cantus Ansambla, Alisios Camerate i naših prijatelja iz Srbije, LP dua, te Gudačkog kvarteta Tajji.

Noćne sate ispunit će elektronička glazba, uvid u nove zvukovne mogućnosti koji će nam osigurati publici već dobro poznat umjetnički dvojac Lighttune.G, te duhovito viđenje odnosa dviju glazbenih vrsta našeg multiinstrumentalista Ratka Vojteka.

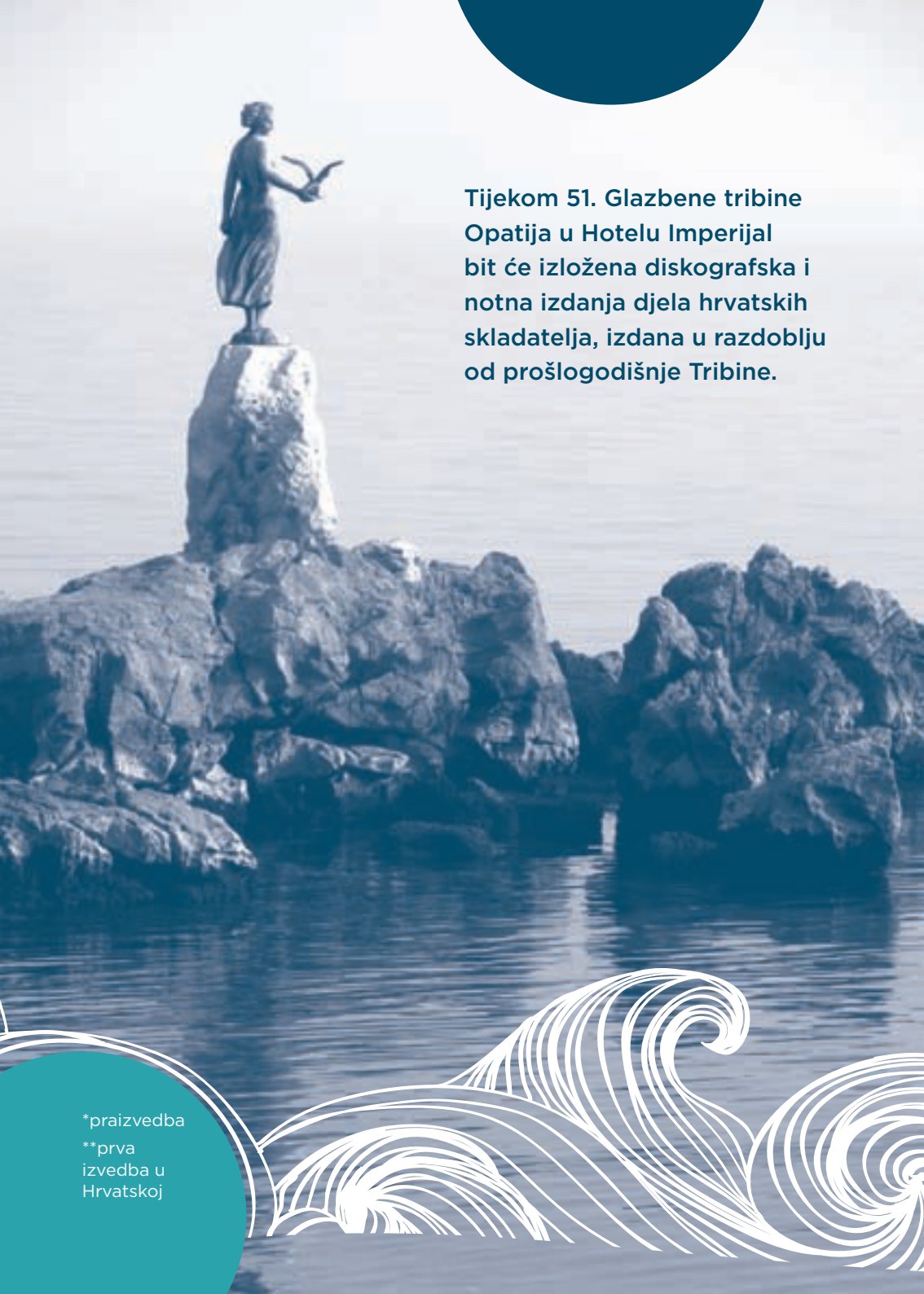
Kako ‘zvuče’ Matoševa pariška razmišljanja o glazbi i plesu, dočarat će nam četvero skladatelja, jedan glumac i plesačica u *Zvučnoj gesti*, radio igri u režiji Katje Šimunić.

Završnu riječ imat će studenti - oni kojima se 51. Glazbena tribina obraća s uvjerenjem kako će u budućnosti biti u sigurnim rukama.

Dobro došli u Imperial!

Silvio Foretić i Vanja Lisjak
umjetnički voditelji Glazbene tribine Opatija

A blue-toned photograph of a statue of a woman holding a bird, standing on a rock in the sea. The statue is positioned on a tall, narrow rock formation. The background shows a calm sea and a hazy sky. A large, dark blue circular shape is visible in the top right corner. In the bottom right corner, there are white, stylized wave patterns.

Tijekom 51. Glazbene tribine
Opatija u Hotelu Imperijal
bit će izložena diskografska i
notna izdanja djela hrvatskih
skladatelja, izdana u razdoblju
od prošlogodišnje Tribine.

*praizvedba

**prva
izvedba u
Hrvatskoj

ČETVRTAK 6. STUDENOGA

Villa Angiolina, 17 sati

RGB Luminofon – luminoakustička instalacija

Autori: Lightune.G

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

Svečano otvaranje

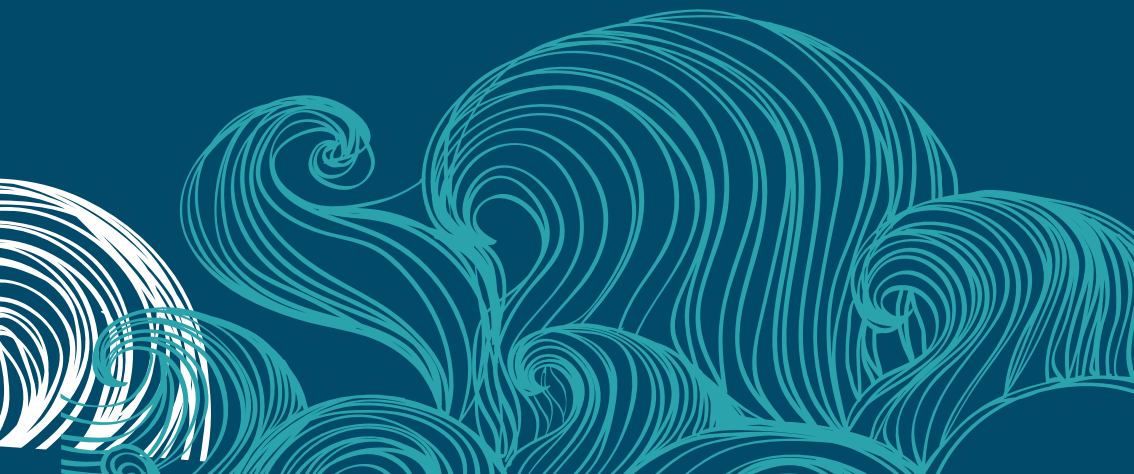
Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije

Aleksandar Marković, dirigent

Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Villa Angiolina, 22 sata

Lightune.G: *Lighterature Reading, Chapter 19*

ČETVRTAK / 6. STUDENOGA

Villa Angiolina, 17 sati

RGB Luminofon – luminoakustička instalacija

Autori: Lighttune.G

Uz otvorenje zvučne odnosno luminoakustičke instalacije *RGB Luminofon*, autori projekta, Bojan Gagić i Miodrag Gladović, publici će ukratko predstaviti cjelokupan luminoakustički rad, svoja dosadašnja istraživanja i projekte te demonstrirati na koji način koriste fotonaponski efekt solarnih panela u svom autorsko-izvođačkom radu.

“RGB Luminofon je novi projekt na kojem radimo, a prvi prototip predstavljen je na ovogodišnjem izdanju Izloga suvremenog zvuka u Studentskom centru u Zagrebu (svibanj 2014.). Radi se o luminoakustičkom objektu, zamišljenom kao svjetlosna varijanta gramofona. Umjesto vinilnih ploča koristimo metalne ploče koje su se nekada vrtjele na muzičkim kutijama s kraja devetnaestog stoljeća. Umjesto gramofonske ručice postavljamo ručicu s RGB-rasvjetom (osnovna podjela bijelog svjetla), a ispod ploče nalaze se solarne ćelije. Prolaskom svjetla kroz rupice na metalnoj ploči i njegovim kontaktom sa solarnom ćelijom dobivamo zvuk. RGB podjelu svjetla dovodimo u odnos s dobivenim zvukom na način da postavljamo tri neovisna luminofona, od kojih svaki reproducira jedan dio osnovne strukture ukupne zvučne slike (R-ritam, G-glitch, šum, B-body, tekstura).” (B.G.)

Lighttune.G je zagrebačko-zadarski autorski dvojac. **Miodrag Gladović** inženjer je elektroakustike, glazbenik i producent, a **Bojan Gagić** multimedijalni umjetnik. Za svoj rad na razvoju luminoakustike dobili su treću nagradu na prestižnom natjecanju *Margaret Guthman New Musical Instrument Competition* održanom u Atlanti 2012. Njihov rad pod nazivom *Lighterature Reading, Chapter 11* predstavljen je u formi multimedijalne interaktivne instalacije na izložbi T-HT nagrada@msu u Muzeju suvremene umjetnosti u Zagrebu (travanj 2014.), te su za njega dobili nagradu publike. Za idejno multimedijalno rješenje izvedbe hrvatskog paviljona EXPO 2012. Lighttune.G dobili su drugu nagradu. Svoj su luminoakustički rad do sada prikazali na festivalima i u sklopu kulturnih događanja u Hrvatskoj i inozemstvu: u Zagrebu, Zadru, Puli, Splitu, Osijeku, Mariboru, Ljubljani, Grazu, Atlanti, Augsburgu, Düsseldorfu, Innsbrucku, Karlsruheu. Trenutačno je u preprodukciji njihovo prvo vinilno izdanje, koje će objaviti za austrijski Interstellar Records.

Gostovanje umjetničkog dvojca Lighttune.G realizirano je u suradnji s Muzičkim salonom Kulture promjene Studentskog centra u Zagrebu.

ČETVRTAK / 6. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

Svečano otvaranje

Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije

Aleksandar Marković, dirigent

Martina Gojčeta Silić, mezzosopran

Dubravko Palanović: *In medio ignis*, za simfonijski orkestar*

Dragan Plamenac (instrumentirao Silvio Foretić):

Tri pjesme Charlesa Baudelairea, za glas i simfonijski orkestar
(prva izvedba nove verzije djela)

La Musique

Tritesse de la lune

La cloche fêlée

Frano Đurović: *Deep Sea Baby*, za simfonijski orkestar*

Ante Knešaurek: *Mjesec*, za simfonijski orkestar*

Sanja Drakulić: *Stani Atalanta*, za simfonijski orkestar*

Skladatelj i kontrabasist **Dubravko Palanović** (Zagreb, 1977.) kompoziciju je diplomirao u klasi prof. Željka Brkanovića 2008. godine. Skladao je za ugledne ansamble: Zagrebačke soliste, Zagrebačku filharmoniju, Salzburšku komornu filharmoniju, Moskovski simfonijski orkestar, Zagrebački puhački ansambl, Varaždinski komorni orkestar. Bio je član renomiranog Omladinskog orkestra Gustav Mahler, pod vodstvom Claudija Abbada, a sada profesionalno radi u orkestru Zagrebačke filharmonije. Osnivač je ansambla Acoustic project, u kojem sklada, aranžira i svira s vrsnim hrvatskim glazbenicima, većinom članovima Zagrebačke filharmonije. Osvojio je brojne nagrade za svoje skladbe, među kojima je i nagrada na natjecanju Reinl-Stiftung u Beču 2004. godine, gdje je osvojio je 2. nagradu (1. nije dodijeljena) za skladbu Muzika za gudače i marimbu. Dobitnik je i nagrade za najbolju umjetničku skladbu hrvatskog autora za 2007., Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, za skladbu Koncertna uvertira, kao i Rektorove nagrade za skladbu *Emphates* za gudače, izvedenu na Muzičkom biennalu u Zagrebu 2007. godine. Njegove skladbe izvode se na festivalima kao što su: ISCM-ovi svjetski dani glazbe, Muzički biennale Zagreb, Moskovske jeseni i drugi. Skladbe su mu snimljene na nosačima zvuka Zagrebačkoga puhačkog ansambla, Papandopulo kvarteta, ansambla Acoustic project i drugima.

"In medio ignis, u prijevodu – *U središtu vatre*, skladba je koja se na neki način nadovezuje na moju raniju orkestralnu skladbu, *Ex profundo exitus*. U ovoj, kao i u ranijoj skladbi pokušao sam dočarati religiozni aspekt ljudske duše, s njezinim unutarnjim sukobima i previranjima, te uvijek prisutnu nadu, i čežnju za neostvarivim,

kao i težnju za spokojem. Unutarnji mir i idilična atmosfera posebno su izraženi u središnjem dijelu skladbe, koji je pak omeđen dvama oprečnim dijelovima 'vatrenog' i uznemirujućeg karaktera. Forma, kao i mjera, trodijelne su i postoje tri glavne tematske cjeline. Sve je nekako povezano s brojem tri." (D. P.)

Dragan Plamenac, hrvatski muzikolog, skladatelj i pravnik (Zagreb, 1895. – Ede, Nizozemska, 1983.), u Zagrebu je diplomirao pravo, u Beču studirao kompoziciju, u Pragu kompoziciju i klavir, a muzikologiju u Parizu i Beču. Bio je korepetitor gradske opere u Berlinu, privatni docent za muzikologiju u Zagrebu i od 1964. godine profesor muzikologije na sveučilištu u Urbani (SAD). Premda se iskazao kao nadaren skladatelj, ubrzo se u potpunosti opredijelio za muzikologiju, usmjerivši se posebice istraživanju glazbene prošlosti u južnoj Hrvatskoj te u zapadnoeuropskoj glazbi, o čemu je objavljivao radove u nizu časopisa (studije o *chansonima* i motetima J. Ockeghema; otkriće, muzikološka obradba i priprema za tisak odabranih moteta I. Lukačića i Četiri moteta J. Skjavićeta).

"1914. godine Dragan Plamenac je napisao, a iduće godine i objavio, *Tri pjesme Charlesa Baudelairea*. *Tri pjesme* (sve na tekstove iz zbirke *Fleurs du mal*) nastale su nakon Plamenčeva povratka iz Beča, gdje je studirao kompoziciju, u klasi Franza Schrekera. Za hrvatsku glazbu bio je to važan iskorak prema novom zvukovnom svijetu pod ranim utjecajem ekspresionizma - primjerice, gustim harmonijama, kvartnim akordima, neočekivanim skladateljskim rješenjima." (Dina Puhovski)

O nastanku instrumenatacije Plamenčeva djela za glas i orkestar, Silvio Foretić zapisao je: "Na Plamenčeve pjesme nabasao je Silvio Foretić još kao dječak, otkrivši ih u očevoj biblioteci. Kako je u to vrijeme jedva poznao Debussyja, a za Schönberga i Berga gotovo da nije ni znao, predstavljalo je Plamenčevo djelo najmoderniju, najradikalniju i najzanimljiviju glazbu što ju je to tada čuo. Često ga je sviruckao, ali već tada mu se činilo da gusta i pretežno linearno vođena glasovirska dionica (za njega tada jedva odsvirljiva), 'vapi' za orkestrom. Bio je siguran kako će je netko prije ili kasnije instrumentirati. Desetak godina kasnije učinio je to on sam, predstavivši svoj uradak na jednom od koncerata tek osnovanog, a kasnije ponešto ozloglašenog Ansambla za suvremenu glazbu, u dvorani HGZ-a u proljeće 1964. godine, stjecajem okolnosti točno 50 godina nakon nastanka originalnog djela! Bila je to prilično loša, na brzinu i gotovo bez proba organizirana izvedba, sa šačicom ad hoc okupljenih (neplaćenih!) studenata, kojima je nedostajalo iskustva za interpretaciju rafinirane, delikatne i sublimne glazbe. No, bila kakva bila, predstavljala je ta izvedba ne samo prvi pokušaj obrade, već i jednu od vrlo rijetkih (a možda i jedinu!) izvedbu Plamenčeva djela uopće, nakon (nepotpune) praizvedbe. Tek negdje početkom 80-ih godina prošloga stoljeća, probudio se interes za Plamenčev skladateljski opus, pa su i ove pjesme doživjele više izvedbi. Partitura spomenute Foretićeve obrade nažalost je izgubljena, ali obrađivač je odlučio načiniti novu. Kada ju je točno započeo, više se niti ne sjeća, možda prije tridesetak godina, ali zna da je 'čistopis' s unesenim ispravkama i dopunama završio ovih dana. I tako se zatvorio stogodišnji ciklus:

1914. – nastanak Plamenčeva djela,

1964. – praizvedba prve instrumenatacije,

2014. – praizvedba druge instrumenatacije." (S. F.)

Franjo Đurović (Dubrovnik, 1971.) godine 1990. upisuje studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Sarajevu u razredu prof. Josipa Magdića. Zbog ratnih okolnosti prekida studij i vraća se u rodni grad. Godine 1994. odlazi u Zagreb, gdje se upisao na Muzičku akademiju i 2002. godine diplomirao kompoziciju u razredu prof. Frane Paraća. Danas radi kao izvanredni profesor na Muzičkoj akademiji. Godine 2000. nagrađen je Rektorovom nagradom Sveučilišta u Zagrebu za Puhački kvintet. Usavršavao se na majstorskim tečajevima Michaela Jarella i Johannesesa Kretza u Szombathelyju te Jana Jiráska na Međunarodnoj ljetnoj akademiji u Reichenauu, gdje je nagrađen za skladbu *Eine kleine Pivotmusik*. Sudjelovao je i na međunarodnoj tribini elektroakustičke glazbe IREM 2002. u Kopenhagenu, gdje su mu izvedena djela *Elektronička studija br. 1* i *Granu*. Skladbe su mu izvodili istaknuti umjetnici i ansambli, među njima Friedrich Gauwerky te Zagrebačka filharmonija, Simfonijski puhački orkestar Oružanih snaga Republike Hrvatske, Dubrovački simfonijski orkestar, Cantus Ansambl, ansambl Fronesis, Oktet Berlinske filharmonije, New Sax Quartet, talijanski ansambl Icarus i drugi. Skladbe su mu se izvodile u Belgiji, Danskoj, Njemačkoj, Austriji, Bosni i Hercegovini, Sloveniji, Mađarskoj, Rusiji, Kini. Više mu je skladbi zastupljeno i na nosačima zvuka uglednih hrvatskih glazbenika. Njegova skladba *Delta* za simfonijski orkestar nagrađena je Vjesnikovom nagradom *Josip Štolcer Slavenski* te nagradom *Stjepan Šulek*. Član je Predsjedništva Hrvatskoga društva skladatelja. Od 2010. do 2012. godine umjetnički je voditelj Glazbene tribine Opatija, a od 2012. umjetnički savjetnik Muzičkog biennala Zagreb. Autor je velikoga opusa orkestralnih, komornih, solističkih, vokalnih i glazbeno-scenskih djela, kao i glazbe za kazalište, a posebno mjesto unutar njegovih interesa zauzimaju elektronička glazba te multimedijalni projekti i instalacije u kojima glazbu kombinira s drugim, prvenstveno vizualnim umjetnostima.

Uz praizvedbu djela *Deep Sea Baby*, autor je priložio stih pjesme *Finale* iz zbirke *Psovka* Janka Polića Kamova: "O drhtava je bol moja i velike su njezine zamisli."

Orguljaš i skladatelj **Ante Knešaurek** (Zagreb, 1978.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je orgulje (M. Penzar) i kompoziciju (M. Ruždjak). Nakon magisterija orgulja u Zagrebu nastavlja poslijediplomske studije orguljske interpretacije i improvizacije na Visokoj školi u Detmoldu (Norbert Düchtel) i Grazu (Gunter Rost). Orguljsku improvizaciju također studira u Hrvatskoj s Anđelkom Klobučarom, a među njegove učitelje ubrajaju se i Daniel Roth, Ludger Lohmann, Almut Rößler i Michael Gaillit. U kompoziciji se usavršava kod eminentnih kompozitora u inozemstvu - na domaćoj i inozemnoj glazbenoj sceni redovito je prisutan kao skladatelj, te su njegova djela izvođena u okviru zagrebačkog Biennala kao i srodnih glazbenih manifestacija u Hrvatskoj, Ljubljani, Beču, Moskvi, Berlinu, Skt. Peterburgu, Freyungu, Detmoldu, Trstu te Udinama. Skladbe mu izvide renomirani domaći i inozemni ansambli i orkestri poput Cantus Ansambla, Zagrebačke filharmonije, Kvarteta Sebastian, Ansambla Antiphonus, Milanskog trija i Pekinške filharmonije. Uz bogatu solističku koncertnu djelatnost na festivalima u Hrvatskoj, Njemačkoj, Austriji, Italiji, Francuskoj i Rusiji, redovito surađuje s raznim solistima i ansamblima te snima za HRT. Dobitnik je niza nagrada, među kojima se ističu Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu, Nagrada *Darko Lukić* HDGU-a, te prestižna nagrada za polifonu improvizaciju na međunarodnom natjecanju orguljske improvizacije pri Visokoj školi za glazbu Felix Mendelssohn-Bartholdy u Leipzigu 1999. Glavni je orguljaš Bazilike Srca Isusova u

Zagrebu od 1997., gdje surađuje s Akademskim zborom Palma, s kojim je ostvario više nosača zvuka. Izvanredni je profesor na katedri za kompoziciju pri Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, a predavao je polifoniju, orgulje i improvizaciju na Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković*. Među posljednjim uspjesima valja istaknuti prvu hrvatsku integralnu izvedbu orguljskog opusa J. S. Bacha (zajedno s P. Mašićem), za što je nagrađen najprestižnijom hrvatskom glazbenom nagradom *Milka Trnina* (2012.) kao i Nagradom grada Zagreba (2013.). Zajedničku suradnju ova dvojica orguljaša nastavljaju i u 2013. integralnim izvedbama orguljskih opusa D. Buxtehudea i C. Francka.

“Kompozicija jest promatranje, gledanje u mjesec i razmišljanje o njemu, njegovim mijenama, bojama, reljefu. Ujedno je razmišljanje i o njegovu pogledu na Zemlju i na nas.” (A. K.)

Sanja Drakulić (Zagreb, 1963.), pijanistica i skladateljica, završila je studij glasovira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavala se u Nici, Weimaru, Parizu i Moskvi. Kompoziciju je studirala na École Normale de Musique A. Cortot u Parizu, Hochschule für Musik und Darstellende Kunst u Beču, na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a od 1987. na Moskovskom državnom konzervatoriju P. I. Čajkovski, gdje je magistrirala (1992.) i doktorirala (1994.) te studirala muzikologiju i orgulje. Dvije godine bila je asistent Kompozicije na istom konzervatoriju. Na sveruskom natjecanju mladih kompozitora u Moskvi (1993.) osvojila je prvu nagradu s kompozicijom *Pet intermezza za glasovir solo*. Dobitnica je Jeljcinove Predsjednikove stipendije za skladatelje i brojnih nagrada za skladbe u Hrvatskoj. Članica je Hrvatskog društva skladatelja, Saveza skladatelja Rusije te Britanske akademije skladatelja i pjesnika. Izvanredna je profesorica na Odsjeku za glazbenu umjetnost Umjetničke akademije u Osijeku, za predmete *Prirjeđivanje za ansamble* i *Sviranje partitura*. Održava međunarodne tečajeve i seminare iz kompozicije i teorije glazbe. Bila je voditeljica Međunarodne glazbene tribine u Puli. Njezina djela izvode poznati solisti, ansambli i orkestri u Austriji, Bosni i Hercegovini, Bugarskoj, Francuskoj, Grčkoj, Nizozemskoj, Italiji, Japanu, Makedoniji, Moldaviji, Norveškoj, Njemačkoj, Rusiji, SAD-u, Sloveniji, Srbiji, Španjolskoj, Turskoj, Ukrajini, Velikoj Britaniji, a i sama izvodi svoje glasovirske skladbe.

“Nepobjediva trkačica i ratnica Atalanta (‘uravnotežena’, od grčke riječi ἀτάλαντος) utrkivala se sa svojim proscima. Svaki kojega bi pobijedila, bivao je pogubljen. Pretekla je mnoge, dok se nije pojavio Hipomen, koji joj se svidio. Molila ga je da se ne utruje s njom i ne riskira svoj život, ali se Hipomen nije dao razuvjeriti, te se obratio Afroditi za pomoć. Ova mu je dala tri zlatne jabuke (ili dunje), da ih baca jednu po jednu i ometa Atalantu u utrci. Atalanta je svaki put zastala da pokupi zlatnu voćku, te ju je Hipomen uspio preteći i postati njezinim mužem. Atalanta je iskoristila jabuke kao izliku da mu dopusti da pobijedi... jer bilo bi nedostojno namjerno sporije trčati. Skladba **Stani Atalanta** jednostavačna je i napisana je za 51. Glazbenu tribinu.” (S. D.)

Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije stasao je postupnim povećavanjem prvog radijskog orkestra osnovanog 1929., svega tri godine nakon početka

emitiranja tadašnjega Radio-Zagreba. Od godine 1957. počinje djelovati pod imenom Simfonijski orkestar Radio-televizije Zagreb, od 1975. do 1990. naziv mu je Zagrebački simfoničari RTZ-a, a od 1991. nosi današnji naziv. Na čelu toga orkestra stajali su mnogi ugledni dirigenti: Pavle Dešpalj, Krešimir Šipuš, Josef Daniel, Oskar Danon, Milan Horvat, Uroš Lajovic, Vladimir Kranjčević i Nikša Bareza. Među mnogim dirigentima i solistima s kojima je taj ansambl surađivao bili su i Lovro von Matačić, Igor Markevič, Franz Konwitschny, Claudio Abbado, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Ernst Bour, Stjepan Šulek, Krzysztof Penderecki, Antonio Janigro, André Navarra, Leonid Kogan, Henryk Szeryng, Aldo Ciccolini, Ruža Pospis-Baldani, Dunja Vejzović, Dubravka Tomšić-Srebotnjak, Rudolf Klepač, Ivo Pogorelić, Mstislav Rostropovič, Maksim Fedotov, Edita Gruberova, José Carreras, Ruggero Raimondi, Barbara Hendricks, Luciano Pavarotti i dr. Uz redovitu koncertnu djelatnost u Zagrebu, te obvezu redovitog sudjelovanja u radijskom i televizijskom programu, Orkestar gostuje diljem domovine i u inozemstvu. Na tim je gostovanjima stekao priznanja te postao zaslužnim promicateljem hrvatske kulture u svijetu. Početkom Domovinskoga rata glazbenici Simfonijskoga orkestra HRT-a, služeći domovini, održali su desetke koncerata na bojišnicama, od Osijeka, Pakraca, Lipika, Đakova, Gospića, Vinkovaca i Bošnjaka do Šibenika, Zadra, Karlovca, pa i Sarajeva. Uz klasični i suvremeni repertoar te snimanja za potrebe Hrvatske radiotelevizije i diskografskih tvrtki, Orkestar se skrbi i za hrvatsku glazbenu baštinu i suvremeno hrvatsko stvaralaštvo. U diskografskom opusu ističu se autorski albumi hrvatskih skladatelja Stjepana Šuleka, Milka Kelemena i Mire Belamarića, serija CD-a posvećenih šefovima dirigentima Orkestra, Alpska simfonija Richarda Straussa te album s djelima talijanskoga skladatelja Gina Marinuzzija starijega. U sezoni 2010./2011. Orkestar je obilježio 80. obljetnicu postojanja te je tom prigodom objavljena monografija o njegovu djelovanju uz dvostruki album na koji su uvrštene snimke šefova dirigenata orkestra: Milana Horvata, Krešimira Šipuš, Josefa Daniela, Pavla Dešpalja, Vladimira Kranjčevića, Oskara Danona, Uroša Lajovica i Nikše Bareze. Simfonijski orkestar HRT-a dobitnik je nagrade Judita 59. Splitskog ljeta (2013.) koju dodjeljuje Slobodna Dalmacija, za nastup u programu posvećenom Blagoju Bersi i Dori Pejačević, uz pijanisticu Martinu Filjak i maestra Aleksandra Markovića.

Aleksandar Marković etablirao se kao jedan od najsvestranijih mladih dirigenata s repertoarom koji obuhvaća široki raspon simfonijske i operne glazbe. Trenutačno je šef-dirigent Filharmonije iz Brna s kojom je održao mnoge turneje te nastupao u Velikoj festivalskoj dvorani u Salzburgu, Palači umjetnosti u Budimpešti, *Stefaniensaal* u Grazu, Brucknerovoj dvorani u Linzu i brojnim dvoranama diljem Japana. Upravo je jednoglasnom odlukom Filharmoničara iz Brna produljio ugovor do kraja sezone 2013./14. Od 2005. do 2008. bio je glavni dirigent u Tirolskoj operi u kojoj je predstavio mnoštvo zapaženih produkcija te održao mnogobrojne simfonijske koncerte. Gostovao je i u opernim kućama u Pragu, Salzburgu te Beogradu. Suradivao je s nekim od najboljih europskih orkestara među kojima su Bečki simfoničari, *Konzerthausorchester* iz Berlina, Dresdenski filharmoničari i Škotski komorni orkestar. Redovito radi sa Simfonijskim orkestrom Španjolske radiotelevizije, Praškim simfonijskim orkestrom, Slovenskom i Slovačkom filharmonijom, Stuttgartskim filharmoničarima i mnogim drugima. Nastupio je i uz Nürnberšku i Württemberšku filharmoniju, Bečki komorni orkestar, Komorni

orkestar *Franz Liszt* i dr. Izvan Europe dirigirao je Katarskom filharmonijom i vodećim korejskim orkestrima. U sezoni 2011./12. debitirao je sa *Staatskapelle* iz Hallea, Praškim komornim orkestrom i Simfonijskim orkestrom Praškoga radija. Redoviti je gost međunarodnih festivala, a među ostalim otvorio je Bečke svečane tjedne 2008. te nastupao na festivalu pokrajine Mecklenburg – Zapadno Pomorje, na *Dvořákovom festivalu* u Pragu, te na festivalima u Bratislavi, Beogradu, Murtenu i Bad Kissingenu. Pobjednik je međunarodnoga natjecanja *Grzegorz Fitelberg* u Katowicama u Poljskoj. Polazio je razred Leopolda Hagera na Glazbenom sveučilištu u Beču, a usavršavao se na Akademiji *Chigiana* u Sieni. Nositelj je ugledne stipendije Zaklade Herberta von Karajana iz Berlina. Simfonijskim orkestrom HRT-a prvi je put dirigirao 2009., te ponovno 2012., kada je Orkestar vodio i na gostovanjima u Villachu. Prošle godine nastupio je s Orkestrom na Osorskim glazbenim večerima i na Splitskome ljetu ravnajući djelima Blagoja Berse (*Sunčana polja* i *Sablasti*), te Dore Pejačević (*Koncert za klavir i orkestar u g-molu, op. 33*) sa solisticom Martinom Filjak. Koncert na Splitskom ljetu osvojio je nagradu *Judita*. Velik uspjeh postigao je i koncert na 20. Sarajevskim večerima muzike uz pijanisticu Olgu Kern u svibnju ove godine.

Studij solo pjevanja **Martina Gojčeta Silić** diplomirala je 1998. u razredu profesorice Snježane Bujanović-Stanislaw, a potom se usavršavala na mnogobrojnim majstorskim tečajevima. Na koncertnom podiju debitirala je 1995. uz Zagrebačku filharmoniju pod ravnanjem maestra Kazushija Onoa (W. A. Mozart: Requiem). Otada je sa Zagrebačkom filharmonijom nastupila više od 30 puta izvedeći oratorijski i operni repertoar. Redovito surađuje sa Zborom i Simfonijskim orkestrom HRT-a s kojima je izvela četrdesetak različitih programa, u rasponu od Bacha i Buxtehudea do Messiaena i Schönberga. Stalna je suradnica Cantus Ansambla s kojim nastupa u domovini (Muzički biennale Zagreb, Osorske glazbene večeri, Tribina suvremene glazbe, Splitsko ljetovanje i drugi) i inozemstvu (Italija, Velika Britanija i Francuska). U godini obilježavanja 100. obljetnice smrti Gustava Mahlera, uz Slovensku filharmoniju tumačila je solističku dionicu alta u izvedbama majstorove Druge, Treće i Osme simfonije (koncerti u Ljubljani i Krakovu). Na opernoj pozornici debitirala 1996. kao Maddalena u *Rigolettu* Giuseppea Verdija (Slovensko narodno gledalište Maribor), a potom se predstavila u nizu zahtjevnih uloga mezzosopranskog repertoara kao što su: Donna Elvira (Wolfgang Amadeus Mozart: *Don Giovanni*), Santuzza (Pietro Mascagni: *Cavalleria rusticana*), Fenena (Giuseppe Verdi: *Nabucco*), Marfa (Modest Petrovič Musorgski: *Hovanščina*), Olga (Petar Iljič Čajkovski: *Jevgenij Onjegin*), Doma (Jakov Gotovac: *Ero s onoga svijeta*) itd. Na koncertnom podiju i opernoj sceni surađivala je sa znamenitim inozemnim i vodećim hrvatskim dirigentima (Dmitrij Kitajenko, Valerij Gergijev, Leopold Hager, Emmanuel Villaume, Daniele Callegari, Milan Horvat, Nikša Bareza, Pavle Dešpalj, Vladimir Kranjčević, Vjekoslav Šutej, Loris Voltolini, Ivan Repušić, Ivo Lipanović, Tonči Bilić i drugi). Svoj golemi oratorijski i zamjetan operni repertoar ova svestrana glazbenica sustavno upotpunjuje najvrjednijim ostvarenjima umjetničke popijevke u rasponu od Schuberta i Schumanna do suvremenih autora. Umjetnica je snimila nekoliko kompaktnih ploča, od kojih su dvije ovjenčane diskografskom nagradom *Porin: Hrvatska misa* Borisa Papandopula i *Hrvatske božićne pjesme* u obradi Tomislava Uhljaka. Martina Gojčeta Silić pedagogijom se bavi kao docentica na Odsjeku za solo pjevanje Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu.

ČETVRTAK / 6. STUDENOGA

Villa Angiolina, 22 sata

Lightune.G: *Lighterature Reading, Chapter 19*

Lighterature Reading, Chapter 19 nastavak je rada u izvedbenoj formi luminoakustike gdje svaki Chapter predstavlja jedinstvenu izvedbu koja se razlikuje od svake prethodne promjenom slijeda, načina i intenziteta korištenja svjetlosnih objekata kao izvora zvuka.

“Pretvorbu svjetla u zvuk korištenjem fotonaponskog efekta solarnog panela (luminoakustiku) započeli smo krajem 2011. s projektom *Lighterature Reading*. U prvoj fazi rada istraživali smo odnose umjetničkih svjetlosnih objekata i njihove moguće primjene u stvaranju zvuka. Druga faza istog projekta definirala je način rada s prirodnim izvorom svjetla, suncem. Godine 2013. na Izlogu suvremenog zvuka dobili smo priliku za realizaciju novog projekta *Route 666*, luminoakustičkog vozila. Riječ je o kombiju na koji je postavljeno šest solarnih panela koji registriraju sve svjetlosne promjene okoline kroz koju se vozilo kreće i preko računala ih prenose na audio sustav. U kombiju je šestoro ljudi koji biraju šest ruta kretanja, odakle i naziv projekta, *Route 666*.” (Lightune.G)

Više o autorskom dvojcu **Lightune.G** pročitajte na str. 6.

Gostovanje umjetničkog dvojca Lightune.G realizirano je u suradnji s Muzičkim salonom Kulture promjene Studentskog centra u Zagrebu.

PETAK

7. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 10 sati

Zoran Šćekić:

Five Limit Intervals - Theory & Praxis - predavanje

Aperitiv bar Hotela Imperial, 11 sati

TRIBINA: Suvremena glazba u *loopu* na hrvatskoj sceni - edukacija, produkcija, kritika, publika

(autorice i moderatorice: Davorka Begović i Petra Pavić)

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 16 sati

Alisios Camerata

Radovan Cavallin, klarinet

Vlatka Peljhan, violina

Branimir Pustički, violončelo

Mia Elezović, klavir

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

Cantus Ansambl

Ivan Josip Skender, dirigent

Vedran Kocelj, truba

Filip Fak, klavir

Dani Bošnjak, flauta

Aperitiv bar Hotela Imperial, 22 sata

Koncert elektroničke glazbe

Voditelj: Tibor Szirovicza

PETAK / 7. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 10 sati

Zoran Šćekić:

Five Limit Intervals - Theory & Praxis - predavanje

Zoran Šćekić (Đakovo, 1972.) osnove gitare učio je od oca, Tomislava Šćekića. 1993. upisao je studij jazz gitare (Akademie für Musik und Darstellende Kunst) u Grazu. Godine 1998. postaje dobitnik stipendije grada Bruxellesa te odlazi u Helsinki, Finsku, na Muzičku akademiju Sibelius, gdje nastavlja poslijediplomski studij kompozicije i aranžmana te sudjeluje na međunarodnom Jazz festivalu kao predstavnik Akademije Sibelius. Povratkom u Graz, radi na rearanžiranju etno glazbe, surađuje s Big Bandom Graz te piše kompozicije za različite sastave. Osniva *Zoran Šćekić Quintet* s kojim sudjeluje na Free Jazz Fest-u u Grazu (2001.). Povratkom u Hrvatsku (2002.) dolazi u Zagreb gdje piše glazbu za plesne predstave *Jedno* (2002.) i *Sjena* (2004.) u produkciji Histeria NOVE, a glazbu za metalne udaraljke *Wege der Toleranz* izvodi u Grazu i Zagrebu u sklopu projekta Graz - grad kulture 2003. Na Muzičkom Biennalu Zagreb prvi put se predstavlja 2005. Glazbom za komorni orkestar i Free Jazz kvintet, a potom i 2007. s glazbom za plesnu predstavu *Ritam harmonije niskih frekvencija*. Osim kroz autorske koncerte, svoja kazališna iskustva upotpunjuje pišući glazbu za predstavu *Najbolja juha* (2008.) u režiji Renea Medveška i produkciji ZKM-a. Iste godine na Međunarodnom simpoziju o mikrotonalnosti u Beču i Helsinkiju predstavlja glazbeno geometrijski sustav kojim je riješio antički problem očuvanja prirodnih intervala i prezentira prototip mikrotonalne klavijature (Z-bord) izrađene u San Diegu po njegovim uputama. Godine 2010. premijerno predstavlja mikrotonalnu kompoziciju *23.10.* u Varšavi na Chopinovu konzervatoriju, u sklopu međunarodne manifestacije ARTMUSFAIR. U suradnji s Big Bandom HRT-a 2009. osvaja diskografsku nagradu *Porin* u jazz selekciji; 2012. sudjeluje kao aranžer hrvatskih etno motiva na CD-u *Na srid sela* i autorskom koncertu za Big Band *Spiralne kronike*. Realizira komplet od 6 CD-ova pod nazivom *Selected Works In Equal Temperament*. Autor je multimedijalnog projekta *Panmonizam* koji obuhvaća mikrotonalnu muziku, geometriju, mehaniku, grafiku i edukaciju. Koautor je reizdanja knjige *Muzika i Matematika* dr. prof. Zvonimira Šikića i autor knjige *Five Limit Intervals - Theory & Praxis* u kojoj objašnjava glazbeno-geometrijski sustav.

“Prezentacija knjige **Five Limit Intervals - Theory & Praxis** Zorana Šćekića izvanredna je. Pokrivenost teme kao i detaljan, dubok opis netemperiranih intervalskih uvjeta, našu pozornost usmjeruju na brojna važna pitanja. U mnogim slučajevima, ograničavajuća narav obrazovnih postupaka (uključujući i improvizacijske idiome kao promjenjive oblike komunikacije) isključuje one elemente koji nadilaze beskonačni polaritet, ograničavajući na taj način mikrotonalne ili makrotonalne perspektive. Šćekićev rad, promatran objektivno s neutralnog stajališta, pomaže nam da otključamo poneka od tih vrata te slobodno krenemo u šire krajobraze.” (Pat Martino)

PETAK / 7. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 11 sati

TRIBINA: Suvremena glazba u *looppu* na hrvatskoj sceni - edukacija, produkcija, kritika, publika

(autorice i moderatorice: Davorka Begović i Petra Pavić)

Gdje se, i na koji način, danas bavimo suvremenom glazbom? Koliko je, i na koji način, suvremena glazba prisutna u svakodnevici nastave u obrazovnim institucijama, na muzičkim probama, pripremama koncerata i drugih glazbenih odnosno umjetničkih projekata? Kako je, i na koji je način suvremena glazba tretirana u analizama, osvrtima i razmišljanjima, ali i na široj umjetničkoj odnosno kulturnoj sceni? A mogli bismo postaviti i pretencioznije pitanje: što suvremena glazba znači u kontekstu suvremenoga hrvatskog društva? Tema tribine možda jest sveobuhvatna i široka, no potencijalnu pretencioznost opravdava kompleksnost teme.

Na ovogodišnjoj Tribini javno razgovaramo o tekućim pitanjima pojedinih konstitutivnih elemenata toga isprepletenoga lanca, odnosno njihovih međusobnih korelacija, s osobama koje svojim profesijama svakodnevno kreiraju i utječu na glazbeni odgoj društva u cjelini, na institucionalnu edukaciju ili produkciju te svojim komentarom i osvrtom cjelinu predstavljaju publici. Na konkretna pitanja očekujemo dobiti konkretne odgovore, koji su prvi korak prema željenom poboljšanju trenutačnog stanja.

Uz prisutnu publiku Tribine, u kojoj su i skladatelji, muzikolozi, interpreti i glazbeni pedagozi, autori udžbenika za glazbenu umjetnost, učitelji i profesori glazbene kulture i umjetnosti, gosti-sugovornici Tribine jesu:

Tonči Bilić	(predsjednik Hrvatske glazbene mladeži, dirigent)
Bojan Gagić	(multimedijalni umjetnik i glazbenik, pokretač platforme nove glazbe Sine Linea)
Diana Grgurić	(muzikologinja i docentica na Kulturalnim studijima pri Filozofskom fakultetu u Rijeci)
Tihomir Petrović	(profesor teorijskih predmeta u srednjoj glazbenoj školi, predsjednik Hrvatskog društva glazbenih teoretičara)
Branimir Pofuk	(glazbeni kritičar)
Mladen Tarbuk	(profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, skladatelj i dirigent)
Gordan Tudor	(saksofonist i skladatelj, profesor i umjetnički voditelj festivala suvremene glazbe)

PETAK / 7. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 16 sati

Alisios Camerata

Radovan Cavallin, klarinet

Vlatka Peljhan, violina

Branimir Pustički, violončelo

Mia Elezović, klavir

Davor Bobić: *Menora***

Viktorija Čop: *Svileni pokret**

Ivan Josip Skender: *Introductions**

Dubravko Detoni: *11 per 1 in 1*, za klarinet solo

Olja Jelaska: *Vjetar u planini Karmel**

Mladen Tarbuk: - *oso**

Giocosio

Noioso

Nervoso

Tenebroso

Davor Bobić (Varaždin, 1968.) završio je gimnazijsko obrazovanje i Srednju glazbenu školu u rodnom Varaždinu, a diplomirao kompoziciju, teoriju glazbe i klasičnu harmoniku na Državnom konzervatoriju P. I. Čajkovski u Kijevu. Dobitnik je nagrade Ministarstva obrazovanja Ukrajine, nagrada *Ivo Vuljević*, *Stjepan Šulek*, *Boris Papandopulo*, Nagrade Varaždinske županije za iznimne dosege u kulturi, dobitnik je odlikovanja Reda hrvatskog pletera, i Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Redovni je profesor na Umjetničkoj akademiji u Osijeku. Djela mu izvode vodeći hrvatski i inozemni glazbenici, ansambli i orkestri. Njegov bogat stvaralački opus sastavni je dio gradiva na uglednim učilištima u Londonu, Helsinkiju, Kijevu, Minsku, Zagrebu, Osijeku a djela mu se izvode širom svijeta. Opus mu broji više od 120 djela u rasponu od glasovirskih minijatura do velikih simfonijskih ostvarenja. U zapažena dostignuća spadaju oratorij *Kralj Tomislav*, simfonija *Vukovarski requiem*, *Eshaton* za bayan i orkestar, Koncert za rog, gudače i zvona, Koncert za trombon i gudače, simfonijska suita *Zagorske slike*, Simfonietta za gudače, simfonijska pjesma *Varaždin 1776*, *Međimurske legende* za sopran i orkestar, balet *Veronika Desinička*, oratorij *Izaija*. U listopadu 2006. imenovan je ravnateljem festivala Varaždinske barokne večeri.

“Menora (heb. מִינְיָקָה תַּעֲבֹד תְּרוֹמָה, što na hrvatskom jeziku znači svijećnjak) jest sedmerokraki ili osmerokraki svijećnjak važan Židovima, od kojih je osmerokraki osobito bitan za vrijeme Hanuke, dok je sedmerokraki svijećnjak bio jedan od glavnih objekata u šatoru u doba lutanja Hebreja po pustinji, koje je trajalo mnogo godina, i kasnije, u Hramu u Jeruzalemu. Osmerokraki svijećnjak (s dodatnim postoljem

za šamaš, odnosno pomoćno svjetlo) još uvijek se koristi kao glavni element pri slavljenju osmodnevnog velikog hebrejskog praznika Hanuke, praznika svjetla. Menora iz Šatora sastanka opisana je na dva mjesta u Bibliji (Izlazak 25, 31-40; 37, 17-24). Naviješteno je (Izlazak 25, 40) da je Bog Mojsiju na brdu Sinaju pokazao obrazac za njenu izradu. Osmerokraka menora za Hanuku obično kao uzor uzima menoru iz Hrama, iako je i ona poprimila čitav niz drugih oblika. Prema židovskoj tradiciji, prve noći praznika na njoj se pali jedno svjetlo i tijekom svake od slijedećih sedam noći dodaje se još po jedno, sve dok se ne upale svi kraci na osmerokrakoj menori. Tada završava Hanuka. U jeruzalemskome Solomonovu hramu stajala je zlatna sedmerokraka menora, napunjena maslinovim uljem. Simbolizira Božju mudrost, dok je Toru simboliziralo svjetlo. Za vrijeme slavljenja Hanuke koristi se osmerokraka menora. Menora, zajedno s Davidovom zvijezdom, predstavlja glavne simbole u judaizmu. Inspiriran mogućom obnovom varaždinske sinagoge, skladao sam kompoziciju **Menora** za klarinet, violinu, violončelo i glasovir te je posvetio naručitelju - ansamblu Alisios Camerata, sastavljenom od vrsnih hrvatskih glazbenika, koji su djelo i praišvelili prošle godine u Japanu, a nakon toga ga izvodili i na Cipru. Djelo je živahnoga karaktera, temeljeno na židovskom folklornom melosu, a svi instrumenti podjednako su nadasve virtuosno tretirani. Forma je slobodnoga karaktera, točnije dvodijelna pjesma, sastavljena u početku od živog hebrejskog ritma te mirnog dijela, koji oslikava smirenost i pomirbu sa Stvoriteljem. Upravo onakvu kakvom je Bog opisuje i naviješta u svojoj riječi (Izaija, Otkrivenje), no to nije kraj skladbe, jer se ponovnim vraćanjem u početnu ritmičnost ocrta životni put svakog čovjeka, a to je svakodnevna borba sa stvarnošću te traženje konačnog spokoja i duhovnog mira u Božjoj riječi. Pogled na menoru odražava to u razumu svakog Božjeg čovjeka.” (D. B.)

Skladateljica **Viktorija Čop** (Zagreb, 1979.) studij kompozicije diplomirala je 2003. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Željka Brkanovića. Godine 2005. završila je postdiplomski magistarski studij iz kompozicije na Faculty of Music u Utrechtu u Nizozemskoj. Za svoj umjetnički rad primila je više nagrada i priznanja, među kojima Nagradu *Stjepan Šulek* za orkestralnu skladbu *Adieu*, Rektorovu nagradu za orkestralnu skladbu *Sjene potonulih boja*, Nagradu Fonda *Rudolf i Margita Matz* i treću nagradu za skladbe *Out of Mind* za solo flautu te *Per quattro mani* za bas klarinet i klavir Međunarodne ljetne akademije Beč — Prag — Budimpešta. Njezine skladbe predstavljene su u Hrvatskoj i u inozemstvu, sklada većinom komorna i orkestralna djela, a od 2001. bavi se i elektroničkom glazbom te surađuje i u okviru kazališnih i filmskih produkcija. Bavi se pedagoškim radom, prvo kao asistencija na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, a od 2010. kao docentica na Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković* Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu.

“Pokret u naslovu djela prva je asocijacija na specifičan protok i oblikovanje vremena u ovoj skladbi. Vrijeme se kreće ili stoji (relativan pojam kao i subjektivna percepcija). Glazbeni sadržaj nadolazi u kontrastnim fragmentima, odnosno odvija se u različitim protocima vremena; u jednom trenutku počinje se ipak ‘taložiti kroz vrijeme’, sloj preko sloja gradi ukupnu zvučnu sliku, poput višedimenzijskog mozaika. Kroz tu sliku, koja kao da je statična i ‘zamrznuta’, izviru zvučne geste (pokreti), potaknute pokretom gudala violine, violončela ili pak svilenim dahom klarineta.” (V. Č.)

Ivan Josip Skender (Varaždin, 1981.) upisao je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1997. godine, u klasi prof. Željka Brkanovića, kao najmlađi student kompozicije u povijesti Akademije. Godine 1999. upisao je paralelni studij dirigiranja, u klasi prof. Vjekoslava Šuteja. Usavršavao se na seminarima i radionicama iz dirigiranja (Klaus Arp, Bertrand de Billy, Zubin Mehta i dr.) i kompozicije (Michael Jarell, Jozsef Soproni). Od 2010. do 2012. pohađao je dvogodišnji poslijediplomski studij orkestralnog dirigiranja u Beču, u klasi prof. Uroša Lajovica. Skladbe su mu izvođene u gotovo svim zemljama Europe, te u SAD-u, Kanadi i Meksiku. Godine 2011. skladao je svoje najopsežnije djelo, operu *Šuma Striborova*, koja je praižvedena u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci u sklopu Muzičkog biennala Zagreb, te je doživjela brojne izvedbe u samo godinu dana svoga postojanja. Kao dirigent surađivao je s brojnim hrvatskim i stranim orkestrima i zborovima (Simfonijski orkestar Austrijske radiotelevizije, Hrvatski barokni ansambl, Zagrebačka filharmonija, Dubrovački simfonijski orkestar, Varaždinski komorni orkestar, Karlovački komorni orkestar, Zagrebački orkestar mladih, Zbor Opere HNK u Zagrebu te Akademski zbor Bazilike Srca Isusova u Zagrebu, *Palma*). Bio je jedan od pokretača i prvi zborovođa Djevojačkog zbora Hrvatske, 2011. U dirigentskoj karijeri osobito je posvećen izvedbama i praižvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora, a 2012. članovi ansambla za suvremenu glazbu, *Cantus*, izabrali su ga za stalnog dirigenta. Od 2003. do 2005. predavao je teorijske predmete u srednjoj glazbenoj školi Zlatko Baloković. Od 2006. godine zaposlen je u Operi HNK u Zagrebu kao zborovođa te sudjeluje u pripremi svih repertoarnih i premijernih projekata Opere kao zborovođa, asistent i/ili instrumentalist. Godine 2009. postao je asistent profesora Uroša Lajovica na Odsjeku za dirigiranje, udaraljke i harfu. Od listopada 2013. do listopada 2014. vršio je dužnost ravnatelja Opere HNK u Zagrebu.

“Skladba **Introductions** pisana je za Alisios Cameratu. Pojedini instrumenti predstavljaju se kroz soloodsječke i motive te postupno dobivaju reakciju od ostatka ansambla, svaki put na različit način, poput četvero neznanaca koji prvi put zajedno sjede i izmjenjuju životna iskustva, te prolaze kroz emotivna stanja različitog intenziteta. Skladba nije podijeljena na stavke, no jasno se ocrtavaju dijelovi: *Intimno* – *Hvalisavo i pomalo vulgarno* – *Bolna ispovijed* – *Bijesno* – *Razilaženje*.” (I. J. S.)

Skladatelj, pijanist i pisac **Dubravko Detoni** (Križevci, 1937.) diplomirao je glasovir u razredu prof. Svetislava Stančića i kompoziciju u razredu prof. Stjepana Šuleka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se u Sieni (Guido Agosti, Alfred Cortot), Varšavi (Witold Lutosławski, Grażyna Bacewicz, Eksperimentalni studio Poljskog radija), Darmstadtu (György Ligeti, Karlheinz Stockhausen) i Parizu (John Cage). Autor je 137 opusa orkestralne, vokalne, komorne, solističke i elektroničke glazbe, niza multimedijalnih projekata i eksperimenata, jedanaest knjiga poezije, proze, eseja, dnevnika i putopisa, serijâ radijskih i televizijskih emisija te mnogobrojnih koncertnih i diskografskih komentara. Osnivač je i umjetnički ravnatelj Ansambla Centra za nove tendencije Zagreb (ACEZANTEZ), s kojim je od godine 1970. višekratno obišao većinu europskih zemalja te dio Amerike i Azije. Njegova su djela izvođena na najvažnijim svjetskim festivalima, tiskana u domovini i inozemstvu te objavljena na više od pedeset diskografskih izdanja. Dobitnik je niza nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu (Vladimir Nazor, Josip Štolcer Slavenski, Zlatni Orfej, pet diskografskih Porina, među njima i onaj za životno djelo, Nagrada

zagrebačke glazbene kritike Zvono Lotrščak, Nagrada Matice hrvatske, dvanaest Nagrada Jugoslavenske radio-televizije za najbolja glazbena djela godine, Grand Prix 6. pariškog biennala mladih, Premio Italia, UNESCO-Pariz itd.).

“Skladba za klarinet solo **11 per 1 in 1** nastala je u Dubrovniku godine 1983., a praižveo ju je u Zagrebu 1985. klarinetist Radovan Cavallin, kojemu je i posvećena. Djelo se sastoji od 11 minijaturnih studija, od kojih svaka, iako predodređena istom ritmičkom mjerom, postavlja pred sebe drukčije zvukovno-tehničko pitanje. Među njima se ističu: ispitivanje podrijetla i razvoja tremola (uz povremeno istodobnu upotrebu glasa), pronalaženje srodnih varijanta predudara ili vibrata, proučavanje veza između brzopasajnih legata i odmjereno pokretnih serija staccata, utvrđivanja povezanosti, ali i bitne nespojivosti, između trilera i frullata, pokušaj spoznavanja granice između tona i šuma, primjena djelotvorne dosjetke ‘vječno’ izdržana zvuka u situaciji u kojoj glazbalo postaje i svojim vlastitim kontrapunktskim odjekom; tu je još i nedovoljno istražena mnogostrukost portata (s posebnim osvrtom na zahtjeve pojedinih stilskih razdoblja). Pritom je svako navedeno pitanje osvijetljeno s nešto drukčijom koloritnom i izražajnom pozadinom. Težište se skladbe naginje prema nezaustavljivoj tijekom završne tokatne akcije koja, na dramatski način dostigavši sâm rub klarinetskih izvedbenih mogućnosti, u sebi krije sukus svih dotadašnjih zapitanosti i dilema.” (D. D.)

Olja Jelaska (Split, 1967.) diplomirala je Teorijsko-nastavnički odsjek 1992. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je 1994. diplomirala i studij kompozicije u razredu prof. Marka Ruždjaka. Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu dobila je 1993. za skladbu *Acquerello*, a 1994. primila je i nagradu Hrvatskog glazbenog zavoda. Odmah nakon studija usavršavala se na seminarima za suvremenu glazbu u Białystoku (Poljska) i Darmstadtu. Sudjelovala je u radu Mediteranskih glazbenih akademija u sirijskom glavnom gradu Damasku, u organizaciji *Echanges culturels en Mediterranee*, asocijacije iz Marseillea. Djela joj se izvode na Muzičkom biennalu Zagreb, Glazbenoj tribini u Opatiji i Puli, Osorskim glazbenim večerima te na raznim drugim manifestacijama, a i u Sloveniji, Portugalu, Italiji, SAD-u, Švedskoj i u drugim zemljama. Suraduje s brojnim hrvatskim umjetnicima i ansamblima te je tako napisala skladbe koje su izvodili Cantus Ansambl, Zagrebački gitarski trio, Zagrebački kvartet saksofona, Zagrebački puhački trio, Zagrebački kvartet, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Varaždinski komorni orkestar, Simfonijski puhački orkestar oružanih snaga RH, Zadarski komorni orkestar, Zbor HRT-a, Zagrebački solisti, Orkestar HNK Split, ansambl *Acoustic Project* i brojni drugi umjetnici. Dobitnica je nagrada *Josip Štolcer Slavenski* i *Vladimir Nazor*. Njezin glazbeni opus obuhvaća više od 40 skladbi, koje većinom pripadaju komornim djelima. Sa sopranisticom Davorkom Horvat i redateljem Goranom Golovkom osnovala je umjetničku organizaciju ALBALUNNA.

“**Vjetar u planini Karmel** ili negdje na razmeđu svjetova, ovih tzv. ‘realnih’ i nekih drugih – dubljih, širih, peterodimenzionalnih. Što je realnost, i postoji li uopće? Ili je individualna i neuhvatljiva, ovisna o kontrastu? Sastav ‘Messiaenova’ kvarteta postavlja vrlo visoke tehničko-kompozicijske zahtjeve, a neizravno i jednako visoke sadržajno-estetske postavke skladbe. Potraga za određenim oblikom simetrije u proporcijama forme kao i ravnoteža zvuka na više razina – bila je osnovna misao u gradnji skladbe, dok je sadržaj prožet elementom zraka ogledalo naziva samoga kvarteta i imena skladbe. Može li se vjetar vidjeti ili ga opažamo tek micanjem stabala i granja? Što je to i otkud dolazi?” (O. J.)

Mladen Tarbuk (Sarajevo, 1962.), jedan od najsvestranijih umjetnika na hrvatskoj glazbenoj sceni, djeluje s jednakim uspjehom kao skladatelj, dirigent, muzički pisac, pedagog i producent. Kruna njegove raznovrsne karijere bio je koncert s orkestrom Konzertvereina održan 2008. u bečkom Musikvereinu. Tom prigodom, uz Haydnova i Mozartova djela, na programu je bila i njegova skladba *Sebastian u snu*. Kao dirigent postigao je međunarodni ugled djelujući pet godina, od 2004. do 2009., kao stalni gost-dirigent Njemačke opere na Rajni u Düsseldorfu, te gostujući u raznim opernim kućama i koncertnim dvoranama, surađujući pritom s brojnim uglednim simfonijskim orkestrima i opernim kućama. Glazbeni život Hrvatske obilježio je velikim opernim produkcijama Muzičke akademije u sklopu ciklusa Lisinski subotom, višegodišnjom suradnjom sa Simfonijskim orkestrom HRT-a, s kojim je snimio tisuće minuta pretežno hrvatske glazbe, te osnivanjem Simfonijskog puhačkog orkestra HV-a. Dok je bio intendant HNK uspio je ponuditi hrvatskoj javnosti niz vrhunskih predstava. Kao skladatelj zarana se pojavio na međunarodnoj sceni: 1990. na međunarodnom festivalu Gaudeamus Amsterdam praizvedena je njegova skladba *Martyre d'un jongleur*, a na prvom međunarodnom skladateljskom natječaju Beč 1991., kojem je predsjedao Claudio Abbado, njegova skladba *Medida del tiempo* dobila je preporuku za izvedbu. Godine 1993. dobio je dvije prve nagrade na međunarodnim natjecanjima Ernst Vogel i Tolosa, a poslije i niz nagrada u Hrvatskoj (*Stjepan Šulek*, dva puta *Josip Štolcer Slavenski*, *Papandopulo*, nagrada HAZU, Nagrada KD Vatroslav Lisinski). Skladbe su mu izvođene na značajnim festivalima suvremene glazbe (Europamusicale München, Musicora i Le Temps de Soufle Paris, Trieste Prima, Svjetski dani glazbe Manchester, World Saxophone Congress Glasgow, Musikprotokoll, Hörrohr i Erasmus u Grazu, Moskovska jesen, Muzički biennale Zagreb). Djela mu se pojavljuju na brojnim nosačima zvuka. Njegov opus sadržava više od 75 skladbi, od solističke i komorne glazbe do velikih simfonijskih i scenskih formi. Kao pedagog djeluje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na kojoj predaje kompoziciju, orkestar i muzičku teoriju. Od 2012. godine ravnatelj je glazbenog programa Dubrovačkih ljetnih igara, a u listopadu 2014. imenovan je za v. d. intendanta istog festivala.

“Ova kompozicija neobičnog naslova, **-oso**, građena je na jednoj lingvističkoj dosjetci. Mnogi talijanski prilozi za način izvođenja koje koristimo u označavanju karaktera glazbe završavaju nastavkom -oso. Istodobno, os u latinskome znači ‘kost’, a u hrvatskome ‘središte vrtnje’. Bogate asocijacije ovih pojmova potaknule su me da koncipiram ovu četverostavačnu kompoziciju vrlo jasne formalne osi, ali ujedno je i njezin gradivni materijal složen poput čvrsta kostura, koji prekrivaju meso, žile i koža ritma i dinamike.

Građu osnovne ćelije možda je ipak najlakše objasniti notnim pismom:

Čelija je intervalski građena. Heksakord je složen od tri para tonova, pri čemu svaki par tvori drukčiji interval: malu i veliku sekundu te malu tercu.

Retrogradni inverz načinjen preko zamagljenog zrcala (nisu strogo sačuvani intervali u preslikavanju) dopunjuje heksakord do serije.

Primijetimo i da je transpozicija osnovne čelije invarijanta za tritonus, tj. transpozicijom dobivamo istu čeliju, sastavljenu od istih tonova.

Sva četiri stavka složena su od ovog materijala. Oni su unatoč tome međusobno vrlo kontrastni, ne samo u parametrima već i u zapisu i primijenjenim tehnikama komponiranja.

Prvi stavak, *Giocoso*, istražuje kontraste dinamike, boje, ritamske strukture i tempa prilikom inverznoga preslikavanja.

Drugi stavak, *Noíoso*, pokušava dosađivati mehaničkom ekspozicijom osnovne intervalske građe, uvijek na nezaobilaznom tonu 'a'.

Treći stavak nema partiturni zapis. Svaka dionica sastavljena je od 12 dijelova označenih slovima A-L. Prije početka izvedbe svaki izvođač izvlači iz šešira svoj niz slova po kojemu mora izvesti svoju dionicu. Svaki dio traje desetak sekundi. Izvođači sinkrono započinju skladbu i nadalje u nizu sinkrono završavaju odjeljke i započinju nove, sve dok ne odsviraju cijelu dionicu.

Jednostavan račun vjerojatnosti kaže nam da je broj mogućih međusobno različitih izvedbi ovoga stavka $(12!)^4$, što iznosi $5,264387585885382 \times 10^{34}$. Ako pretpostavimo da prosječna izvedba ovoga stavka traje dvije minute, onda bi izvedba svih kombinacija trajala $2,003191623244057 \times 10^{29}$ godina, što je $1,45 \times 10^{19}$ puta dulje od danas procijenjenog trajanja života svemira ($1,38 \times 10^{10}$ godina)!

Četvrti stavak zapisan je grafičkom notacijom i iskušava proširivanje zvukovnih mogućnosti klasičnih instrumenata: primjerice, po klaviru se svira čekićima, klarinet izvodi multifone, a gudači Fawcettove flažolete.“ (M. T.)

Kvartet **Alisios Camerata** čine vrhunski hrvatski glazbenici: Radovan Cavallin, klarinet, Vlatka Peljhan, violina, Branimir Pustički, violončelo, te Mia Elezović, glasovir. Uz iznimno uspješne samostalne karijere, u manje od godinu dana zajedničkim muziciranjem privukli su pozornost glazbene javnosti i kritike.

Radovan Cavallin s trinaest godina (p)ostao je najmlađim studentom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Nakon diplome nastavlja studij na Conservatoire National Supérieur de Musique, u klasi Guya Deplusa i Guya Dangaina. Dobitnik je brojnih prvih nagrada na međunarodnim klarinetističkim natjecanjima. Održao je više od 400 solističkih koncerata u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni, Makedoniji, Srbiji i Crnoj Gori, Italiji, Francuskoj, Japanu, Belgiji, Portugalu, Njemačkoj,

Španjolskoj i drugdje. Suradivao je s Varšavskim simfonijskim orkestrom, Državnim simfonijskim orkestrom Gotvaldova, Budio simfonijskim orkestrom iz Bolonje, Zagrebačkim solistima, simfonijskim orkestrima HRT-a i Beograda, Gran Canaria filharmonijskim orkestrom, Extremadura Symphony Orchestra itd. Gostovao je na festivalima u Ferrari, Dubrovniku, Bad Hersfeldu, Granadi, te snimao za hrvatski, francuski i španjolski radio, kao i za nakladničke kuće Croatia Records, AgrupArte Producciones, Maguelone, Cristal Records, ASV i Arte Nova MBG. Vodi majstorske tečajeve u Hrvatskoj, Belgiji, Portugalu i Španjolskoj. Od 1989. prvi je klarinet i profesor na Akademiji Gran Canaria filharmonijskog orkestra u Španjolskoj. Jedan je od utemeljitelja i članova komornih ansambala: Cuarteto Atlántida, Trío Spohr, Cuarteto Reinecke te Ensemble Isola.

Vlatka Peljhan diplomirala je violinu na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Na Visokoj školi za glazbu i ples u Rotterdamu stječe magisterij violine i viole. Solistički je nastupala uz vodeće hrvatske simfonijske orkestre. Pobjednica je Međunarodnog violinističkog natjecanja A. Marcosig, u Italiji, 1998. Od 1997. do 2002. članica je Zagrebačkoga klavirskog trija, uz pijanisticu Srebrešku Poljak i violončelista Pavla Zajceva, s kojim je osvojila niz nagrada i priznanja u zemlji i inozemstvu, gostovala na međunarodnim festivalima komorne glazbe u Izraelu, Norveškoj, Njemačkoj, Austriji, Sloveniji, Italiji i Nizozemskoj te pohađala majstorske tečajeve kod Isaaca Sterna i Leona Fleishera, kao i kod članova priznatih svjetskih kvarteta (Emerson, Juilliard, Borodin, Bartók, Smetana) i Grieg trija. Bila je članica Pacific Music Festival Orchestra u Japanu (2003.), Symphony Orchestra Academy of the Pacific u Kanadi (2004.), Rotterdamskog komornog orkestra, Amsterdamskog simfonijskog orkestra te Zagrebačkih solista. Vođa je dionice viola u Hrvatskom baroknom ansamblu, a nastupa i s baroknim ansamblom Harmonia Antiqua Labacensis. Koncertna je majstorica Opernog orkestra HNK u Zagrebu te umjetnička voditeljica mješovitog Komornog ansambla opernog orkestra HNK u Zagrebu. Predaje komornu glazbu na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Branimir Pustički studirao je violončelo na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Valtera Dešpalja te na Sveučilištu u Beču kod Reinharda Latzka kao stipendist Zaklade HAZU. Usavršavao se na brojnim tečajevima priznatih pedagoga i solista, kao što su Heinrich Schiff, Boris Pergamenschikow, Rudolf Leopold, Dmitry Ferschtman, Catherine MacKintosh i Marc Coppey. Dobitnik je Rektorove nagrade, Nagrade Zagrebačke filharmonije i American Expressa za najuspješnijeg hrvatskog mladoga glazbenika (2003.), prve nagrade i nagrade publike na Međunarodnom natjecanju J. Brahms u Pörschachu (2005.) te posebne nagrade ocjenjivačkog suda na Međunarodnom natjecanju W. Lutosławski u Varšavi (2005.). Kao solist nastupao je sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Zagrebačkim solistima, Ukrajinskom državnom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom ORF-a. Održao je veći broj samostalnih recitala u Hrvatskoj i u susjednim zemljama. Vođa je dionice violončela Simfonijskog orkestra HRT-a i solo čelist Hrvatskog baroknog ansambla.

Mia Elezović diplomirala je glasovir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Zvezdane Bašić, na Hochschule für Musik u Beču u klasi Hansa Petermandla te na Hochschule für Musik u Frankfurtu u klasi Herberta Seidela. Magistrirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Na poziv Japanske vlade odlazi na desetomjesečni studijski boravak u Kyoto (2004.). Sudjelovala je u brojnim majstorskim tečajevima i radionicama renomiranih profesora (S. Bishop-Kovacevich, E. Picht-Axenfeld, H. Nakamura, J. Perry, J. F. Antonioli, J. O'Connor i dr.) i specijalizirala se u programu Contemporary Performance na Manhattan School of Music u New Yorku. Uspješno je nastupala na međunarodnim pijanističkim natjecanjima i primila različite nagrade za uspješno umjetničko djelovanje. Vrlo rano započinje međunarodnu koncertnu aktivnost, a ističu se nastupi u Carnegie Hallu i Glasovirskom salonu Yamaha. Surađivala je s brojnim orkestrima i komornim sastavima u Europi, Japanu i Americi te s mnogim umjetnicima i dirigentima (K. Ono, P. Dešpalj, P. Rophé, P. Škerjanc, Z. Srzić i dr.). Gošća je radijskih i TV-programa u Hrvatskoj i Njemačkoj te domaćih i inozemnih glazbenih festivala. Kao pedagog djeluje na brojnim inozemnim glazbenim učilištima, a od studenog 2010. predaje na Conservatoire Royal de Liege u Belgiji.

PETAK / 7. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

Cantus Ansambl

Ivan Josip Skender, dirigent

Vedran Kocelj, truba

Filip Fak, klavir

Dani Bošnjak, flauta

Cantus Ansambl

Dani Bošnjak, flauta

Branko Mihanović, oboa

Danijel Martinović, klarinet

Žarko Perišić, fagot

Bank Harkay, rog

Vedran Kocelj, truba

Mario Šincek, trombon

Hrvoje Sekovanić, udaraljke

Marko Mihajlović, udaraljke

Filip Fak, klavir

Ivan Novinc, violina

Mislav Pavlin, violina

Tvrtko Pavlin, viola

Jasen Chelfi, violončelo

Nikša Bobetko, kontrabas

Stjepan Šulek: Sonata za trubu i klavir

Andante tranquillo – Moderato assai – Andante molto tranquillo

Vjekoslav Nježić: *Prve note*, za komorni ansambl*

Sanda Majurec: *Contrattempo*, za komorni ansambl*

I

II

III

Boris Jakopović: *...sempre...*, za komorni ansambl**

Mirela Ivičević: *Dominosa Octarine*, za flautu i ansambl*

Stjepan Šulek (Zagreb, 1914. – Zagreb, 1986.) je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu studirao i 1936. diplomirao violinu u razredu Vaclava Humla. Kao skladatelj i dirigent bio je uglavnom samouk, ali je svoje skladateljsko umijeće povremeno ipak upotpunjavao podukom kod Blagoja Berse. Isprva je djelovao kao komorni glazbenik

i dirigent, pa je tako od 1933. do 1938. bio član orkestra Radio Zagreba, od 1935. do 1938. svirao u glasovirskom triju s pijanistom Ivom Mačekom i violončelistom Stankom Žepićem, a potom od 1939. do 1945. i u triju s Mačekom i Antoniom Janigrom. Od 1936. do 1938. bio je i prvi violinist Zagrebačkog kvarteta. Osim koncertiranja, Šulek je u to vrijeme počeo djelovati i kao glazbeni pedagog: tako je od 1939. do 1941. bio profesor violine tadašnje Srednje škole Muzičke akademije, zatim u vihoru Drugoga svjetskoga rata od 1941. do 1945. profesor Učiteljske škole, da bi od 1945. do 1947. bio docent violine i potom od 1948. pa sve do 1975. profesor kompozicije na Muzičkoj akademiji u rodnome gradu. Od 1948. bio je dopisni, a od 1954. i redoviti član JAZU (danas HAZU) te dugogodišnji tajnik Razreda za glazbenu umjetnost. Kao ugledni glazbeni pedagog i profesor kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Šulek je odgojio i skladateljskom umijeću znalački podučio mnoge poznate suvremene hrvatske skladatelje. Poput mnogih suvremenika, i Šulek je u početku skladao djela obilježena folklornim prizvukom, ali je vrlo brzo napustio taj tzv. nacionalni smjer u hrvatskoj glazbi. No nije bio sklon ni avangardnim glazbenim stremljenjima. U svima je njegovim skladbama primjetan visoki profesionalizam i besprijekorno skladateljsko umijeće. Njegov se stil može smatrati neoklasičkim, iako u svojim djelima zapravo sjedinjuje baroknu motoriku i polifoniju, klasičke glazbene oblike i romantičarsku izražajnost. Harmonijski se zadržavao u okvirima tonalitetnosti uz dosljedno protivljenje atonalitetnosti i bilo kakvim suvremenijim glazbenim stremljenjima. Kao izraziti majstor oblika i instrumentacije, Šulek je skladao pretežito opsežna djela za orkestar. Skladateljski mu opus među ostalim obuhvaća osam simfonija, četiri Klasična koncerta (za orkestar), deset solističkih koncerata te druga djela. Sličnoga se skladateljskog pristupa nije odrekao ni u svojim dvjema operama, *Koriolanu* i *Oluji*.

“Svoju **Sonatu za trubu i klavir** skladao je Stjepan Šulek godine 1982. te ju je posvetio znanome trubaču i pedagogu Stanku Selaku. Djelo je do sada doživjelo brojne izvedbe, osobito na studentskim koncertima. Skladbu tvore (slijedeći formalno načelo A-B-A) tri među sobom povezana odsječka (*Andante tranquillo* – *Moderato assai* – *Andante molto tranquillo*), od kojih se gotovo identični okvirni ulomci (s karakterističnim intervalima kvinte i sekunde) razlikuju samo u završnici (koje prvi od njih nema). Za središnji je, pokretan i efektan segment s dvije glavne teme znakovit interval kvarte; nakon svečane apoteoze dotadašnjeg gradiva, a uoči povratka na već poznat, markantan uvod, javlja se kraća, dojmljivo sordinirana epizoda.” (Dubravko Detoni)

Vjekoslav Nježić (Brežice, 1973.) skladatelj je i izvanredni profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Studij kompozicije završio je na zagrebačkoj Akademiji, u klasi prof. Stanka Horvata, a usavršavao se u Austriji, Poljskoj, Luksemburgu, Njemačkoj i Mađarskoj, u području kompozicije, zbarske i elektroničke glazbe. Poslijediplomski studij glazbene tehnologije za područja multimedijjskih, filmskih i plesnih projekata završio je u Nizozemskoj, na Fakultetu za medije, umjetnost i tehnologiju pri Sveučilištu u Utrechtu. Uza skladanje, sudjeluje u izradi i uredništvu notnih izdanja te djeluje kao producent snimanja za izradu trajnih snimki Simfonijskog orkestra HRT-a.

“**Prve note** je naziv početnice za violinu te je ujedno i naslov moje skladbe za komorni sastav. U početnici je u prvih nekoliko taktova, koje doslovno preuzimam, predstavljena tehnika sviranja gudačkom po praznim žicama. Početak bavljenja

glazbom predstavlja izazov za svako dijete, no to je također i izazov za roditelje koji prate kreaciju prvih tonova na instrumentu koje njihovo dijete pokušava savladati.” (V. Nj.)

Sanda Majurec (Mali Lošinj, 1971.) diplomirala je kompoziciju u razredu prof. Stanka Horvata, i čembalo u razredu prof. Višnje Mažuran. Usavršavala se u Semmeringu kod Ericha Urbannera i u Szombatelyju kod Michaela Jarrella. Pohađala je Ljetnu školu nove glazbe u Darmstadtu. Suradivala je sa skladateljem elektroničke glazbe, Robertom Zanata, u stvaranju skladbi za akustične instrumente i elektroniku. 2006. godine boravila je u Centru za kompozitore u Visbyju, Švedska, u sklopu kulturne suradnje između Hrvatske i Švedske. Dobitnica je raznih nagrada i priznanja. Još od studentskih dana surađuje s istaknutim umjetnicima i ansamblima, a njezine skladbe izvode se na koncertima i festivalima u zemlji i inozemstvu, od kojih izdvaja Muzički biennale Zagreb, Glazbena tribina u Puli, Osorske glazbene večeri, Bartók festival u Szombatelyju, Mali festival čembala, ljetna scena Amadeo. Kao čembalistica usavršavala se na brojnim seminarima barokne glazbe i plesa, Aestas musica, u Varaždinu, kod Laurencea Cummingsa. Izdvaja nastupe s Varaždinskim komornim orkestrom pod ravnanjem Catherine Macintosh, s Hrvatskim baroknim ansamblom pod ravnanjem Laurencea Cummingsa i Stefana Montanarija te na festivalu Esteban Salas u Havani, nastupe u Torontu i Buenos Airesu te izvedbe solističkih, dvostrukih i trostrukih koncerata J. S. Bacha na Malom festivalu čembala. Jedna je od utemeljitelja Malog festivala čembala i osnivača Hrvatske udruge čembalista Continuo.

“Izraz *contrattempo* označuje nepredviđenu nezgodu koja ometa planirani tijek događaja, dok je u muzičkom rječniku riječ o sinkopi. Šire, pa gledano i kroz igru riječi, spomenuti izraz mogli bismo promatrati kao neki unutarnji sukob ili proturječje. Skladba je skladana za Cantus Ansambl i preispituje značenja vlastitoga naslova u tri stavka.” (S. M.)

Boris Jakopović (Zagreb, 1980.) glazbu je učio privatno, a 2005. upisuje Nacionalnu muzičku akademiju u Kijevu, P. I. Čajkovski (kompozicija G. I. Ljašenko, instrumentacija A. O. Gavrylets), na kojoj 2010. postiže stupanj magistra kompozicije, uz najviše ocjene. Stupanj magistra biologije stekao je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, a doktorski studij iz područja biomedicine nastavlja u Rijeci. Kao skladatelj usavršavao se na majstorskim tečajevima te u Darmstadtu (Mark Andre, Clemens Gadenstätter, Oliver Schneller, Joel Hoffman). Autor je niza djela, od solističkih i orkestralnih do elektroakustičkih, koja su predstavili hrvatski i inozemni umjetnici, kao što su ukrajinski Državni simfonijski orkestar, Kijevska kamerata i ansambl Ricochet.

“Skladba *...sempre...* nastala je 2013. godine te ju je praiszvela Kijevska kamerata pod ravnanjem Valerija Matyukhina na Međunarodnom festivalu suvremene glazbe Kiev Music Fest 2014. Djelo se temelji na anomičkom vremenskom kontinuitetu, te se naglašavanjem akustičkog potencijala spektralističkih tekstura i zoniranjem zvučnih masa stiže do antipozitivističke sinteze.” (B. J.)

Mirela Ivičević (Split, 1980.) završila je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Željka Brkanovića, kao i poslijediplomske studije kompozicije, medijske kompozicije i primijenjene glazbe na Universität für Musik und darstellende Kunst u Beču te na Kunstuniversität Graz, u klasama Klause-Petera Sattlera i Beata Furrera. Autorica je akustičkih, elektroakustičkih i intermedijalnih djela, zvučnih instalacija, glazbe za film i kazalište, kao i dviju opera (Za tri lipe/MBZ 2007., Karussell ISCM / WienModern, 2013.). Većina je njezinih djela konceptualna i interdisciplinarna, baveći se prije svega ulogom zvuka u socijalnom i političkom kontekstu, pri čemu se često služi zvučnim nuspojavama suvremenog društva. Djela su joj izvođena po Europi, Sjevernoj i Južnoj Americi. Dobitnica je Rektorove nagrade (Phantom no.3, 2004.), nagrade Theodor Körner (Ace of diamonds, 2010.), nagrade Rudolf Matz (2010.), nagrade ISCM-a za glazbeni teatar (Gender)Bender 9,99 (2011.), kao i Nagrade Josip Štolcer Slavenski za 2013. godinu za Planet 8 - scensku suitu za ansambl i (samo)refleksiju, nastalu u rezidenciji Muzičkog salona SC-a. Od 2010. godine s Gordanom Tudorom organizira međunarodni festival suvremene glazbe i srodnih umjetnosti, Dani Nove glazbe Split.

Dominosa Octarine

Sign up / log in
 Oops!
 Something went wrong
 (we are trying to get things fixed)
 ...nothing much, just fooling around with some mode...
 ...organizing, organizing...
 What's on your mind?
 Hmm...
 So you would like to have a piece of sky for shining purposes...
 a couple degrees of Leo, a bit of Capricorn, Scorpio, Aries, no sissy parts...
 and to know the meaning of life, who made God and things like that...
 and an mff threesome of your choice without erection problems...
 well honey, who do you think I am, a bloody goldfish??

But I do have a lovely new mode for you, based on thirds,
 thirds are new seconds, you know
 (if you know what you're doing, of course)
 and a fresh portion of structuralism for your summer noons,
 though you should be careful with it, it's been proven to make one
 obsessive-compulsive
 besides, why would you want to structure chaos?
 it is wonderful the way it is...
 I want you to heat it
 I want you to melt it
 I want you to cook it
 to the darkest shade of Octarine...
 and don't forget to put the beat on it!

The program has encountered a problem and needs to shut down

“Audio crtić po C. G. Jungu. Online konverzacija skladatelja 20. stoljeća i njegove anime Dominose. On je modernizacija, ona postmodernistička pi*ka. Kao i većina rodnom joj bliskih bića, Dominosa je majstorica frustrirajućih visokih tonova, što ne znači da nije uvijek u pravu.

Kao i u ostalim kompozicijama iz ciklusa Dominosa, tekst je, unatoč mogućoj programatskoj funkciji, prije svega izvor motivičkog materijala, a za razliku od ostalih Dominosa, makro-forma je u ovom slučaju više posljedica korištenja teksta nego principa igre domina.

R.I.P. dionice alt flaute i tenor saksofona iz originalne verzije za ansambl Zeitfluss Graz iz 2009. godine.” (M. I.)

Cantus Ansambl utemeljen je 2001. u sklopu Muzičkog biennala Zagreb kao prvi i jedini ansambl u Hrvatskoj specijaliziran za izvedbu širokog raspona suvremene glazbe. Danas uza nj djeluje nekoliko sličnih ansambala, no on je zadržao svoju ulogu predvodnika i najaktivnijeg protagonista novoglazbene scene. Cantus Ansambl protagonist je svih domaćih festivala i manifestacija te domaćin vlastitog koncertnog ciklusa (Cantus & Lisinski, od sezone 2006/7). Devedesetak praiizvedbi, četrinstotinjak izvedenih opusa, više od trideset inozemnih gostovanja u Austriji, Italiji, Sloveniji, BiH, Njemačkoj, Belgiji, Velikoj Britaniji, Nizozemskoj, Francuskoj, Švedskoj, Turskoj, Meksiku, Kini, Kanadi, te brojni gostujući solisti (Monika Leskovaar, Dubravka Šeparović Mušović, Lidija Horvat Dunjko, Martina Gojčeta Silić, Dunja Vejzović, Josip Lešaja, Enrico Dindo, Edin Karamazov, Petrit Çeku, Roberto Fabbriciani, Radovan Vlatković i dr.) i dirigenti (Adriano Martinolli d'Arcy, Luca Pfaff, Johannes Kalitzke, Mladen Tarbuk, Saša Britvić i dr.) te već uobičajena praksa brojnih skladateljskih posveta, pokazatelji su mjesta ansambla unutar domaćeg, ali i inozemnog konteksta. Posebnosti ansambla su intenzivna mreža suradnje s austrijskim Merlin Ansamblom, talijanskim Icarusom, belgijskim ansamblom Musiques Nouvelles, bečkom Fondacijom i Centrom Arnold Schönberg, Cromas udruženjem za novu glazbu iz Trsta, sarajevskim ansamblom Sonemus, kanadskim ansamblom Les AMIS, austrijskim ansamblom Zeitfluss i dr. te vlastite radionice za mlade dirigente i skladatelje koje su se prvi put organizirale u ljeto 2008. u suradnji s nizozemskom Gaudeamus fondacijom, festivalom Gaudeamus Musik Week i Hrvatskom glazbenom mladeži. Od studenog 2008. do listopada 2010. Cantus Ansambl sudjelovao je u projektu Re: New Music zajedno s 11 međunarodnih partnera i 21 ansamblom (Klangforum Wien, Ensemble Reconcil, Champ d'Action, Spectra Ensemble, London Sinfonietta i dr.), a projekt je bio potpomognut fondovima Europske unije. Od gostovanja u inozemstvu svakako treba istaknuti gostovanje u Švedskoj u jesen 2006. (međunarodni projekt Musical Links) te “put oko svijeta” koji je Cantus Ansambl odveo u Peking i Toronto gdje je iznimno uspješno predstavio desetak partitura hrvatskih skladatelja 20. i 21. stoljeća. Ansambl je u 2008. proglašen službenim ansamblom ISCM-a te se potkraj listopada te godine predstavio na Svjetskim danima glazbe ISCM-a, čiji je domaćin bio festival Gaida u Vilniusu. U sezoni 2009./2010. ansambl je održao iznimno uspješan koncert u sklopu festivala BEMUS u Beogradu i prvi put gostovao u Velikoj Britaniji – na festivalu Sounds New u Canterburyju, a u sezoni 2010./2011. u koncertnom ciklusu pariškog Doma invalida, Tonhalle Düsseldorf, na festivalu Ensemblija u Mönchengladbachu te kao gost Centra Paul Klee u Bernu. U svibnju 2012. Cantus Ansambl je nastupio u

sklopu jednog od najvećih svjetskih glazbenih festivala – NCPA May Music Festival, na kojem su s čak dva koncerta predstavili hrvatske skladateljice i skladatelje u zgradi pekinške Nove opere, središnjici NCPA, koja zasigurno pripada čudima novije svjetske arhitekture. Iste godine za koncert u sklopu festivala 58. splitsko ljeto ansambl je nagrađen nagradom Judita Slobodne Dalmacije, a u prosincu je održao koncert u pariškom Centru 104, u sklopu festivala Hrvatske u Francuskoj – Croatie, la voici.

Više o **Ivanu Josipu Skenderu** pročitajte na str. 20.

Vedran Kocelj (Dubrovnik, 1977.) diplomirao je trubu na Akademiji za glasbo u Ljubljani, u razredu Stanka Arnolda. Usavršavao se na majstorskim tečajevima Johna Wallecea, Boa Nilsona i Eda Carrola. Na natjecanju mladih glazbenika u Sloveniji 1999. osvojio je prvu nagradu te se plasirao u polufinale međunarodnih natjecanja u Toulonu 2000. i *Maurice Andre* u Parizu 2006. U velikoj konkurenciji glazbenika iz cijeloga svijeta, položio je audiciju za Omladinski orkestar Gustav Mahler te bio njegov član na europskoj turneji 2000., pod vodstvom Pierrea Bouleza. Prvi je trubač Simfonijskog orkestra HRT-a, ujedno i član Cantus Ansambla te stalni suradnik Hrvatskog baroknog ansambla. Pet godina, koliko je postojao, svirao je u Hrvatskom brass kvintetu i s njim ostvario brojne nastupe u Hrvatskoj, Italiji, Švicarskoj i Kini. Jedan je od vodećih solista na trubi sa širokim rasponom repertoara, u kojem su neki od najzahtjevnijih koncerata za ovaj instrument, poput onih Andréa Joliveta ili Michaela Haydna. Pored redovitih nastupa uz matični orkestar, solističke je koncerte održao uz Zagrebačke soliste, Komorni orkestar iz Züricha, Varaždinski komorni orkestar, Dubrovački simfonijski orkestar, Hrvatski barokni ansambl, Zadarski komorni orkestar, Simfonijski puhački orkestar Oružanih snaga RH, Gruzijски komorni orkestar iz Ingolstadta. U nekoliko je navrata solistički podij dijelio s umjetnicima svjetskoga glasa, pripadnicima njegova naraštaja: trubačem Gáborom Boldozckim i pijanisticom Martinom Filjak.

Filip Fak (Rijeka, 1983.) osnovno i srednje glazbeno obrazovanje stekao je u rodnome gradu, a studij klavira završava 2005. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Đorđa Stanettija. Usavršavao se na Scholi Cantorum u Parizu, u majstorskom razredu Eugena Indjica, koji je završio s najvišim ocjenama. Nastupao je u gotovo svim važnijim hrvatskim kulturnim centrima te u desetak europskih zemalja, SAD-u i Kini. Održao je niz zapaženih recitala i komornih nastupa na manifestacijama kao što su Majstorski ciklus HRT-a, Muzički biennale Zagreb, Dubrovačke ljetne igre, Osorske glazbene večeri, Festival Opatija, Glazbene večeri u sv. Donatu, Riječke ljetne noći, Zajčevi dani itd. Istaknuto mjesto u njegovu djelovanju zauzima suradnja s pjevačima, počevši od suradnje s proslavljenom hrvatskom opernom divom Dunjom Vejzović do aktualne suradnje s novom pjevačkom zvijezdom, mezzosopranisticom Dianom Haller. Od nagrada koje je osvojio ističu se nagrada *Darko Lukić*, Nagrada Grada Samobora, prva i posebna nagrada na natjecanju *Ivan Zajc*, Grand Prix Lions cluba, posebna nagrada EPTA-e, te više prvih nagrada na državnim natjecanjima

HDGPP-a. Za uspjehe tijekom studija primio je i Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu. Dobitnik je stipendija međunarodnih fondacija Vladimir Spivakov iz Moskve te Gold Country Piano Instituta iz Nevada Cityja (SAD). Od veljače 2009. stalno je zaposlen na riječkom područnom odsjeku Muzičke akademije, gdje radi u zvanjima umjetničkog suradnika na pjevačkom te asistenta na klavirskom odsjeku Akademije.

U dobi od samo sedam godina **Dani Bošnjak** otkrio je svoj medij izražavanja. Počevši 1972. svirati flautu, točno 22 godine kasnije, titulom magistra zaokružio je svoje službeno studiranje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. No time, dakako, nije završilo Bošnjakovo daljnje usavršavanje. Put ga je vodio prema istraživanju starih instrumenata i ostalih srodnika flaute te je tako Bošnjak instrumentalist na flauti traverso te flauti dolce. Zanimanje za ranu glazbu rezultirao je angažmanom u Hrvatskom baroknom ansamblu, specijaliziranom za povijesno osviještene izvedbe, ali i u ansamblu Responzorium, specijaliziranom za izvođenje glazbe 15. i 16. stoljeća na autentičnim instrumentima. Bošnjak je član Zagrebačke filharmonije te stalni suradnik nekoliko renomiranih ansambala poput Varaždinskog i Hrvatskog komornog orkestra, zagrebačke Opere, a osobito ističe članstvo u Zagrebačkom puhačkom ansamblu, s kojim čini jezgru Cantus Ansambla, institucije za promicanje hrvatske suvremene glazbe. Svestranost Danija Bošnjaka koja se ogleda u okretanju ranoj, ali i suvremenoj glazbi, odvela ga je i u područje jazza i latino glazbe, a član je i *Acoustic projecta*, jedinog crossover sastava takve vrste u Hrvatskoj.

PETAK / 7. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 22 sata

Koncert elektroničke glazbe

Voditelj: Tibor Szirovicza

Davorin Kempf: *Minimal Music**

Stanko Juzbašić: *Pazvuci (Artifacts)**

Frano Đurović: *Kraljevska mala prodaja pogleda na svijet**,
ciklus od pet elektroničkih skladbi

I mjesečina može biti pogled na svijet
O ljudskoj gluposti
Intermezzo u Sikstini
Vjetar nad malim gradom
Zbogom

Srđan Dedić: *Time Scales – Pitch Scales*,
algoritamska skladba za sintesajzere s grafičkom partiturom

Davorin Kempf (Virje, 1947.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je glasovir 1971. (Stjepan Radić, dirigiranje 1972. (Igor Gjadrov), te kompoziciju 1973. godine (Stjepan Šulek). Usavršavao se u kompoziciji (kao stipendist DAAD-a) na Hochschule für Musik und darstellende Kunst u Stuttgartu 1975.-76. (Milko Kelemen, Erhard Karkoschka) te na Musikhochschule Köln 1976.-77. godine (Mauricio Kagel, Joachim Blume, Hans - Ulrich Humpert). Završio je magistarski studij iz kompozicije/ glazbe (stipendija: Fulbright) na University of Iowa, Iowa City, SAD (Donald Martin Jenni, Kenneth Gaburo) postigavši 1990. godine akademski stupanj Master of Arts (Music). Godine 1994. i 1997. boravio je (kao stipendist DAAD-a) na kraćim studijima i istraživanjima na Technische Universität Berlin, Elektronisches Studio (Folkmar Hein). Doktorirao je na Freie Universität Berlin, Fachbereich Philosophie und Geisteswissenschaften (Albrecht Riethmüller) 2006. godine. Redovni je profesor na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu (u Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju) od 1995. godine. Od 1996. do 2004. godine bio je umjetnički ravnatelj Požeških orguljaških večeri. Od 1. lipnja 2012. u dvogodišnjem je statusu rezidencijalnog skladatelja Zagrebačke filharmonije. Njegove su skladbe izvođene na koncertima i glazbenim festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu (Njemačka, Austrija, Švicarska, Italija, Portugal, Slovačka, Češka, Slovenija, Srbija, Bosna i Hercegovina, Francuska, Engleska, SAD, Kanada, Japan, Rusija, Ukrajina, Irska, Belgija itd.) te u različitim radijskim i televizijskim emisijama. Njegovu doktorsku disertaciju *Symmetrie und Variation als kompositorische Prinzipien: Interdisziplinäre Aspekte* objavila je 2010. godine njemačka izdavačka kuća Books on Demand, Norderstedt. Autor je glazbenih emisija za Hrvatski radio. Predavanja o glazbi održao je između ostalog na Institutu Ruđer Bošković u Zagrebu, Međunarodnom znanstvenom simpoziju CroArtScia2011, *Symmetry: Art&Science* u Zagrebu, sveučilištima u

Iowa Cityju, Grazu, Ljubljani i Mariboru, te na međunarodnim kongresima u San Franciscu, Dublinu i Washingtonu, D.C. Dobitnik je godišnjih nagrada "Josip Štolcer Slavenski" i "Vladimir Nazor" (1986. i 2012.), diskografske nagrade Porin 2011. u kategoriji "najbolja skladba klasične glazbe" te nagrada International Award of Recognition (1991) i Twenty-Five Years Achievement Award (1992) Američkog biografskog instituta.

"Elektroakustičku studiju *Minimal Music* skladao sam i realizirao u Elektronskom studiju Sveučilišta u Iowi, u Iowa Cityju (SAD) 1984. godine. Njezin, uvjetno rečeno, prošireno-tonalitetni zvukovni pejzaž čine jasno profilirani zvukovno-kompozicijski slojevi, sukcesivno i simultano distribuirani u glazbenom prostoru i vremenu. Oni se kreću u rasponu od titrajućih *clustera* do ternih suzvučja i kvazimelodijskih fragmenata. Nakon tridesetogodišnje pohrane u tišini, djelo na ovogodišnjoj Glazbenoj tribini u Opatiji doživljava svoju prvu izvedbu." (D. K.)

Stanko Juzbašić (1959.) diplomirao je elektrotehniku i portugalski jezik i književnost na Sveučilištu u Zagrebu 1983. Djelujući kao skladatelj, oblikovatelj zvuka, studijski muzičar, glazbeni producent i medijski umjetnik, biva već tada zapažen po inovativnom radu na uvođenju digitalne tehnologije u glazbenu produkciju u Hrvatskoj. U akademskim se godinama 1996. i 1997. kao *Fulbrightov* stipendist na *Columbia University Department of Music* usavršava u područjima algoritamske kompozicije i računalne sinteze glazbenog signala. Kao samostalni umjetnik skladao je glazbu za oko 70 glazbeno-scenskih uprizorenja više umjetničkih vrsta u priznatim izvedbenim prostorima Hrvatske i Europe, surađujući s mnogim istaknutim glazbenim i kazališnim umjetnicima.

Za svoj rad dobio je više individualnih i kolektivnih nagrada i priznanja. Kao promicatelj glazbeno-informatičke kulture napisao je više edukacijskih softverskih programa koji se koriste na nekoliko sveučilišta u SAD-u i sudjelovao u nekoliko međunarodnih projekata glazbenog softvera otvorenoga koda. Kao pedagog oblikovanja zvuka u kazalištu djelovao je u sklopu međunarodne inicijative *Moving Academy for Performing Arts* 1995./2002. na *Akademie der Künste* u Berlinu i 2006./2007. na *Umjetničkoj akademiji* u Osijeku. Uz autorski rad povremeno se bavi i suradnjom na projektima očuvanja glazbene baštine 20. stoljeća. Član je Hrvatskoga društva skladatelja i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Živi i radi u Zagrebu, nastojeći ne ponavljati se.

"Računalo kao postmedijski instrument dokida tradicionalnu podjelu na medijsku i izravnu umjetnost. Posve je svejedno što je u stvaralačkom postupku medij, a što materijal, jer sve može postati materijal, i sve može biti posredovano svime, i kretati se svakim smjerom. Čak pazvuci, koji su nusproizvod samog numeričkog mrvljenja podataka, mogu postati arheološki zanimljivima i glazbi dati određenu poetiku. Korištena su samo dva izvorna zvuka: restart jednog pokvarenog računala i glas ciparske skladateljice Sophie Serghi, koja u starogrčkom prijevodu izgovara poznatu, 2000 godina 'noviju' misao Friedricha Nietzschea iz *Rođenja tragedije iz duha glazbe*: 'Čovjek više nije umjetnik, on je sam postao umjetničkim djelom'. Sve ostalo su pazvuci mogućeg 'kretanja' jednog zvuka k drugom i njihovih uzajamnih prožimanja. Skladba je skladana na računalu Silicon Graphics O2, pomoću programa SculptTool i Ceres3, koje je također napisao autor. Praizvedena je na Međunarodnoj konferenciji računalne glazbe 1997. godine (Solun, Grčka), a u formi audiovizualne

instalacije izvedena je 1999. godine u Berlinu, u sklopu festivala KlangPerformale. Algoritamska gramatika: praćenje sinusoidnih parcijala, augumentacija, diminucija, retrogresija, zrcaljenje, transpozicija i kvantizacija parcijala, linearno prediktivno kodiranje, križana resinteza.” (S. J.)

Više o skladatelju **Frani Đuroviću** pročitajte na str. 9.

“Kad bi izvanrednu zapletenost svojih pojmova čovjek mogao pročistiti neakvim ideološkim ricinusom, kad bi negdje radio nekakav dućan, nekakva trgovina ‘pogleda na svijet’, nekakva optička radnja ili trafika sa zakonski propisanim cimerom: ‘Kraljevska mala prodaja pogleda na svijet’, čovjek bi ušao u takav dućan, poklonio se gospodinu šefu i kupio nekoliko kutija najpotrebnijih, najudobnijih, najsuvremenijih ‘pogleda na svijet’. Za svaki slučaj čovjek bi naručio nekoliko tuceta ‘pogleda na svijet’, nešto za pokus, a nešto opet za pričuvu. Snabdjevši se tako potrebnom količinom, čovjek bi imao prilično tog paklenog fosfora da rasvijetli svoju tminu i da mirno usne, svjestan kako mu ne prijete nikakva naročita opasnost. Ako se javi kakvo nejasno pitanje, čovjek ima svoje metafizičke žigice kraj sebe na svom noćnom stolu i može zapaliti svijeću svake sekunde ako bude baš potrebno. ‘Pogled na svijet’ uspavljuje razum i savjest i srce, ‘pogled na svijet’ diže potenciju, produžuje život, pomlađuje. Svaki strah pred potresom ili bilo kakvom drugom neočekivanom katastrofom neosnovan je, dok građanin ima na svom noćnom stoliću nekoliko kutija svoga patentiranog ‘pogleda na svijet’ koji mu popravljaju probavu pameti, obustavljaju podrigivanje savjesti, bistri um, jamči za životni uspjeh.” (Miroslav Krleža, *Na rubu pameti*)

Srđan Dedić (Zagreb, 1965.) skladatelj i pedagog, diplomirao je 1989. skladanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, kod Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990.-1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991.-1993.) i kod Jojija Yuase u Tokiju (1998.-1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Njegova djela izvode ugledni orkestri i izvođači, primjerice Briselska filharmonija, The Louisville Orchestra, Praški simfonijski orkestar, Korean Chamber Orchestra, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestri Hrvatske i Slovenske radiotelevizije, Ansambli Cantus, Gudački kvartet Penderecki, Aurelia Saxophone Quartet, Zagrebački solisti, Monika Leskova. Dobitnik je više nagrada i priznanja: prve nagrade na Međunarodnoj skladateljskoj tribini UNESCO-a u Parizu (1988.), Nagrade Muzičkog biennala Zagreb za studentske orkestralne skladbe (1989.), Nagrade Hrvatskoga glazbenog zavoda (1990.), prve nagrade na 29. Festivalu suvremene glazbe u Indiani (1995.), izbor žirija Međunarodnoga društva za suvremenu glazbu (1997. i 2012.), Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* (2013.) i drugih.

“Doživljaj praćenja partiture – za svakoga, bio je glavni motiv nastanka ove skladbe. Dvodimenzionalni grafički prikaz glazbe s dionicama raznih boja – pri čemu je apscisa vrijeme u kojem nastupaju i traju note prikazane crtama, a ordinata visina tona – koncept je glazbene informatike znan glazbenicima, međutim ne i široj publici. Vjerovao sam da je upravo takav čist prikaz najprikladniji način da slušatelj bez poznavanja klasične notacije doživi fenomen praćenja partiture

skladbe koju upravo sluša. Osim toga, tijekom dvadesetogodišnjeg bavljenja algoritamskom kompozicijom primijetio sam da pojedine fakture rezultiraju atraktivnim grafikama, stoga su one postale temeljnim materijalima skladbe. Riječ je o simetričnim akordima, tonskim ćelijama ritmiziranim nepravilnim podjelama vremena, polifonim strukturama strogo organizirane vertikale te ubrzavajućim i usporavajućim ritmovima temeljenim na ekspanencijskoj funkciji. S obzirom na to da su visokorezolutni ritmovi tih materijala ljudski neizvedivi, izbor je pao na realizaciju kompjuterski kontroliranim sintesajzerima analogne i FM sinteze. Skladba je praižvedena projekcijom na velikom platnu Male dvorane Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskoga u Zagrebu, 2014. godine." (S. D.)

SUBOTA

8. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 10 sati

TRIBINA: **Suvremena glazba u *loopu* na hrvatskoj sceni – edukacija, produkcija, kritika, publika**

(voditeljice: Petra Pavić i Davorka Begović)

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 11 sati

Zvučna gesta – radio igra* (scensko uprizorenje)

Katja Šimunić, režija, koreografija i izbor tekstova A. G. Matoša

Silvia Marchig, plesačica

Boris Bakal, glumac

Alisios Camerata, Tomislav Babić, klavir

Miro Kadoić, sopran-saksofon

Aperitiv bar Hotela Imperial, 15 sati

Konferencija za medije – **Muzički biennale Zagreb 2015.**

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 16 sati

Gudački kvartet Tajj (Novi Sad, Srbija)

Gordan Tudor, alt-saksofon

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

LP Duo

Andrija Pavlović, klavir

Sonja Lončar, klavir

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 22 sata

Ratko Vojtek, klavir, basklarinet, djembe; autor predstave

Barok i Jazz?

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 10 sati

TRIBINA: Suvremena glazba u *loopu* na hrvatskoj sceni - edukacija, produkcija, kritika, publika

(voditeljice: Petra Pavić i Davorka Begović)

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 11 sati

Zvučna gesta – radio igra* (scensko uprizorenje)

Katja Šimunić, režija, koreografija i izbor tekstova A. G. Matoša

Silvia Marchig, plesačica

Boris Bakal, glumac

Alisios Camerata, Tomislav Babić, klavir

Miro Kadoić, sopran-saksofon

Miro Kadoić: *Treći podatak za novo vrijeme*

Stanko Juzbašić: *Ragtime elipsa*

Tomislav Babić: *La danse des masques* za violinu, violončelo, klavir i klarinet

Jour sombre za klavir

Stanko Juzbašić: *Doremifasola*

Disidentni valcer / Isadora

Ana Horvat: *Simbolički ples* za klarinet i violončelo

Ružičasto, mramorasto djevojčice – elektronička skladba

Riječ redateljice:

Zvučna gesta: Antun Gustav Matoš o glazbi i plesu

“U povodu stote godišnjice smrti Antuna Gustava Matoša posvećujemo mu *Zvučnu gestu*, zasnovanu na četiri njegova feljtonistička zapisa iz doba turbulentnog višegodišnjeg boravka u Parizu početkom dvadesetog stoljeća. Ispisujući svoj doživljaj kulture i umjetnosti Pariza, njegovih izložbi, predstava, knjiga, koncerata, ulica, parkova... Matoš tka eruditsku kroniku grada u kojemu je živio u teškom siromaštvu, no koji je strastveno volio. Izdvajamo: 1900., pišući o Svjetskoj izložbi, ostavio je i zapis o Palači plesa, a 1903. pribivao je predstavi Isadore Duncan i odmah prepoznao inovativnost i snagu plesačice/koreografinje koja je revolucionirala plesnu umjetnost. Svojevrсни mali esej o plesu Isadore Duncan čini Antuna Gustava Matoša - jednoga od rijetkih hrvatskih pisaca koji su tako senzibilno analizirali plesnu umjetnost - svojevrsnim začetnikom plesne kritike u nas. A nesuđeni čelist, o glazbi je pisao mnogo, ironično, zaneseno, osobito vrsno. Odabrali smo njegov zapis o postavljanju biste Frédéric Chopina u Luksemburškom parku u Parizu i onaj o Griegovu koncertu u kazalištu Châtelet. Naša je posveta A. G. M.-u *hibridna*: u zvučanju glazbe četvero hrvatskih skladatelja, u glasu glumca i gesti plesačice zazivamo dijalog teksta, zvuka i pokreta te afirmiramo Matoša kao, u svakom smislu, *disidentnog* umjetnika.” (K. Š.)

Miro Kadoić (Zagreb, 1962.) diplomirao je klarinet 1986. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Glazbom se profesionalno počeo baviti ranih 80-ih svirajući u blues-sastavima (Podroom Blues Band) te surađujući s pop-rock glazbenicima (Massimo Savić, Parni Valjak, Voodooobuddha i dr.). Istodobno je počeo svirati u malim jazz-sastavima. Usavršavao se na Manhattan School of Music, pod mentorstvom glazbenika Reggija Workmana i Blue Loua Marinija (Blues Brothers Band). Nekoliko godina bio je solist i prvi saksofonist Plesnog orkestra Radija Zagreb. Istodobno je vodio male jazz-sastave (Kadoić-Križić Ansamble, kvarteti Mire Kadoića). 1993. godine postao je član Big Banda RTV Slovenije. Aktivan je sudionik slovenske i hrvatske glazbene scene. Član je novoosnovanog jazz-sastava Boilers All Stars, gdje sudjeluje kao kompozitor, instrumentalist i aranžer. Početkom 90-ih vodio je kvintet u čijem su repertoaru velikim dijelom njegove autorske kompozicije, od kojih su neke inspirirane narodnom glazbom Balkana, ali i drugih dalekih lokaliteta (Japan, Arapski poluotok, Afrika). Rezultat toga rada predstavljen je na samostalnom albumu (CD), *Dry*, izdanom za Megaton Records (Ljubljana) 1995. Osnivač je jazz-kvinteta TEN DIRECTIONS, koji izvodi originalne kompozicije i moderne skladbe svjetski znanih autora. Posebnu pozornost posvećuju boji zvuka i aranžmanima. 2002. osniva Mirokado orkestar, u kojem nastupaju najbolji hrvatski i slovenski glazbenici. Dobitnik je nagrade Status HGU, za najboljeg hrvatskog alt-saksofonista u 1997., 2006. i 2007. godini. Osim jazz-glazbe sklada i klasičnu i filmsku glazbu. Njegove kompozicije za klarinet postale su redovita literatura glazbenih škola, a zapažen je i njegov rad na dokumentarnom filmu Miroslava Mikuljana Čuvari mrtvih sela, te filmu Tomislava Žaje *Duh babe Ilonke*. 2008. godine dobiva nagradu HDS-a za najbolju jazz kompoziciju. Skladateljski rad Mire Kadoića pokazuje podjednak interes i za tradiciju i za inovaciju. 2012. godine dobiva nagrade *Porin* za najbolji jazz-album (*Free Point*) i za najbolju jazz izvedbu skladbe *Moonflowers*.

“Skladba **Treći podatak za novo vrijeme** odgovara Matoševu opisu raznih svjetskih plesova s Izložbe te općem šarenilu mnoštva paviljona. Vjerujem da je naivni optimizam zajednička karakteristika svakom početku novoga stoljeća ili tisućljeća. U tom smislu svaka generacija ima svoj ‘New Age’.” (M. K.)

Više o skladatelju **Stanku Juzbašiću** pročitajte na str. 34.

“Osobno me privuklo pitanje individualnog identiteta, urbanog civilizacijskoga konteksta i mogućih dramskih suprotnosti koje iz njih proistječu te osobne discipline kao metode njihova dijalektičkog suživljavanja....tada, sada, bilo kada. Nekoliko elemenata glazbene sintakse: *matrica identiteta*, čiji osnovni tetrakord aludira na inicijale A. G. M., *motiv discipline* ‘doremifasola’ iz Matoševa teksta te ‘*sjena*’ *antagonista*: stvaran *telegrafonski* zapis glasa cara Franje Josipa sa Svjetske izložbe u Parizu, *antagonista* čija je svemoć vladavine *de facto* osudila protagonista na dugogodišnje progonstvo. Melodijska transkripcija toga zapisa postaje temom idućega stavka, koji svoje - ničim izazvano - razrješenje nalazi u činu prizivanja jednostavnosti i dostojanstva *tragedije* kroz povratak prvotnoj instrumentaciji - sopran-saksofon kao novovjekli *aulos*. Isadora Duncan.” (S. J.)

*telegrafon (također telefonograf): uređaj koji magnetski zapisuje električni zvukovni signal na tanku čeličnu žicu. Kreirali su ga danski izumitelji Poulsen i Pedersen 1898., a javno ga predstavili na Svjetskoj izložbi u Parizu 1900., gdje je osvojio Grand Prix.

Tomislav Babić (Zagreb, 1968.) na Sveučilištu UCSB u SAD-u studira kompoziciju, te elektroničku glazbu u CREATE centru (The Center for Research in Electronic Art Technology). Povratkom u Hrvatsku posvećuje se skladanju primijenjene glazbe za film, televiziju i teatar. Povremeno piše i djela suvremene glazbe za komorne sastave, te eksperimentalnu elektroniku. Također izvodi svoja elektroakustička te poluimprovizirana djela s ansamblom Nimbus Dei, s kojima je nastupio i na Muzičkom biennalu Zagreb 2009.

“Nakon Matoševa živopisnog, frenetičnog opisa povijesti plesa i baleta te niza likova što ga obilježuje do kraja 19. stoljeća, **Les danse des masques** - *Ples maski* zamišljen je kao baletna minijatura, djelomično inspirana onime što je nakon toga uslijedilo u suvremenoj, scenskoj glazbi. **Jour sombre** kratke su, improvizirane vinjete za klavir. Otkrivanje spomenika Chopinu na tmuran, kišni pariški dan...”

Ana Horvat (Našice, 1985.) završila je studij elektroničke kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi Zlatka Tanodija. Kompoziciju je učila i kod Marka Ruždjaka te Srdana Dedića. Do sada je skladala glazbu za elektroniku, komorne sastave, solo instrumente, film, performanse i umjetničke instalacije te je (ko) autorica više umjetničkih instalacija. Dobitnica je stipendije za mlade skladatelje Fonda Rudolf i Margita Matz HDS-a za 2012. godinu. Skladbe i projekti na kojima je sudjelovala predstavljani su na koncertima, festivalima, izložbama, radionicama, rezidencijama i tribinama u Hrvatskoj i inozemstvu.

“Skladba **Simbolski ples** pisana za klarinet i violončelo nadahnuta je razmišljanjem A. G. Matoša o simbolskom značenju plesa gdje, Matoš zaključuje: *‘Potpuni simbolski ples bio bi dakle simbol androgina, ili ples muškarca i žene, dakle ples dvojice.’* Elektronička skladba **Ružičasto, mramorasto djevojčice** povezana je s plesačicom Isadorom Duncan, koju u jednom trenutku Matoš opisuje kao *ružičasto, mramorasto djevojčice*.” (A. H.)

Katja Šimunić spisateljica je, redateljica i koreografkinja. Diplomirala je dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Autorica je plesnih predstava *Mansarda*, 1984. (prema romanu Danila Kiša), *Vilina kosa*, 1986. (prema glazbi Erica Satieja), *Tamnobiljela*, 1991. (prema scenariju Williams-Kazanova filma *Tramvaj zvan žudnja*), *Sub Rosa*, 1994. (prema Gudačkom kvartetu op. 58. Dore Pejačević). Navedene predstave producirao je i izveo Zagrebački plesni ansambl. Režirala je dramske predstave *Winnie zvani Medo Pooh*, ZeKaeM, 1990., *Male žene*, ZeKaeM, 1995., *Čitajte Kamova*, 2000., HNK Ivan pl. Zajc, Rijeka. Nagrađivana je na natječajima Umjetničkog programa Hrvatskoga radija za radiodramske tekstove: *Priviđenje ili bila sam ti na svoj način vjerna*, *Sablasti*, prva nagrada, 1984., *Trgovina igračkama*, treća nagrada, 1986., *Tamna nježnost Rosamund G*, prva nagrada, 1989. Tekstovi su joj izvedeni na Hrvatskom radiju, kao radioigre: *Lakomislena*, 1991., *Anais Anais*, 1991., *Blueblanche, tango, rat*, 1992., *Strastvena hladnoća odlaska*, 1995., *Zar ne?*, 1999. Režirala je vlastite radiodrame za Hrvatski radio: *Kule u zraku*, 1997., *Dnevnik pročitanih knjiga*, 1998., *Razgovor s Lilijom*, 2001. te prilagodbu romana *George Eliot, Mlin na Flossi*, 2001. Radiofonjska igra *Blueblanche, tango, rat* nagrađena je na Festivalu hrvatske drame u sklopu Marulićevih dana u Splitu 1993.

godine za najbolju radiodramu u cjelini. Tiskana je u zborniku *Croatian Radio Plays in the 1990s* (Hrvatski radio, 1999.). Radiodrama *Dnevnik pročitanih knjiga* tiskana je u *Antologiji hrvatske radio drame II* (2000.). Jedna je od umjetničkih voditeljica LLINKT! plesnog projekta. Živi i radi u Zagrebu.

Silvia Marchig je plesačica, koreografkinja i plesna pedagoginja. Školovala se u Baletnom studiju HNK Ivan pl. Zajc u Rijeci, Palucca Shule u Dresdenu i Akademie des Tanzes u Mannheimu, na kojoj je diplomirala ples i plesnu pedagogiju. Nakon brojnih angažmana u Hrvatskoj i Njemačkoj, živi i radi u Zagrebu, povremeno i u Rijeci, gdje djeluje kroz razne oblike suradnje unutar nezavisne umjetničke scene. Zajedno s Igorom Hofbauerom osnovala je 2008. godine umjetničku organizaciju KIK MELONE u kojoj djeluje kao izvođačica i autorica brojnih predstava između ostalih nagrađivane *Ovo (ni)je moja šuma* i *Glory, Glory Hamlellujah!* Kao autorica kazališnih predstava integrira ples s ostalim formama izvedbe, glumom i performansom. Bavi se i aktivističkim performansom. Također surađuje s raznim autorima i skupinama na hrvatskoj sceni (Trafik, IMRC, Marmot, Četveroruka), a u Umjetničkoj školi Franje Lučića u Velikoj Gorici radi kao nastavnica klasičnog baleta.

Boris Bakal, kazališni je i filmski redatelj, glumac, intermedijalni umjetnik, aktivist i pedagog. Tijekom više od trideset godina karijere stvara kazališne i filmske projekte, predstave, multimedijalne instalacije te pokreće kulturno-socijalno-političke inicijative koje su predstavili i/ili producirali festivali i manifestacije u više od 30 zemalja na tri kontinenta (između ostalih i Bologna - kulturna prijestolnica Europe 2000., The Kitchen/NY, Dubrovačke ljetne igre, Praški Quadriennale, Bollwerk Belluard International/Fribourg, Eurokaz/Zagreb, BITEF/Beograd, MESS/Sarajevo, Borštnikovo srečanje/Maribor, Akcent/Prag i INTERFERENCIJE/Cluj te mnogi drugi). Piše, predaje i objavljuje tekstove o umjetnosti i kulturnim politikama u zbornicima, časopisima i dnevnicima u Italiji, Hrvatskoj, Njemačkoj, Srbiji, Belgiji, SAD-u, Velikoj Britaniji i Nizozemskoj. Kao gostujući predavač izlagao je na više sveučilišta (New York, Columbia, Perugia, SACi - Firenca, Leiden, Exeter, Kent itd.) te na brojnim simpozijima, konferencijama i tribinama. Umjetnički je voditelj i *kurator* velikih međunarodnih festivala i manifestacija u Belgiji (Louvain la Neue), Italiji (Bologna), Jordanu (Aman) i Hrvatskoj (Zagreb). Suosnivač je umjetničkih i aktivističkih platformi, poput Bacača sjenki, Orchestra Stolpnik, Letećeg sveučilišta, Antiratne kampanje Hrvatske te Saveza udruga Operacija grad. Živi u Zagrebu.

Više o **Alisios Camerati** pročitajte na str 23.

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 15 sati

Konferencija za medije
Muzički biennale Zagreb 2015.

HONOR IFICABILI TUDINITAS

18.-25.4.

Međunarodni festival
suvremene glazbe
International Festival of
Contemporary Music

'15.

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 16 sati

Gudački kvartet Tajj (Novi Sad, Srbija)

Aleksandra Krčmar Čulibrk, violina

Jovanka Mazalica, violina

Jelena Filipović, viola

Timea Kalmar, violončelo

Gordan Tudor, alt-saksofon

Aleksandra Vrebalov: Drugi gudački kvartet**

Krešimir Šipuš: Drugi gudački kvartet – Requiem minor

Introitus

Sequence

Offertorium

Sanctus

Communio

Aleksandar Simić: *Dresden Quartet***

Tibor Sziovcica: *In Circles...* *

Gordan Tudor: *Arp Quintet* za alt-saksofon i gudački kvartet*

Aleksandra Vrebalov (Novi Sad, 1970.) kompoziciju je diplomirala na Akademiji umjetnosti u Novom Sadu, u razredu Miroslava Štatkića, a magistrirala na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu, kod Zorana Erića. Usavršavala se kod Ellinor Armer na Muzičkom konzervatoriju u San Franciscu, kod Ivane Loudove na Muzičkoj akademiji u Pragu te kod Evana Chambersa i Michaela Daughertyja na Sveučilištu u Michiganu, gdje je 2002. i doktorirala. Živi i radi u New Yorku. Sudjelovala je na značajnim festivalima u SAD-u i Europi. Skladala je na narudžbu raznih institucija, ansambala i pojedinaca, među kojima su: Kvartet Kronos, Carnegie Hall Corporation, Barlow Foundation, Providence Ballet Festival, Ad Libitum Ensemble, Merkin Concert Hall Zoom Series, Jancic Fund i John Psarouthakis. Dobitnica je brojnih nagrada i priznanja za skladateljski rad, među kojima se ističu dvije prve nagrade za skladbu *Vremena* (Highsmith Composition Competition u SAD-u i Vienna Modern Masters Recording Award u Austriji), nagrada Udruge američkih skladatelja te američke Akademije znanosti i umjetnosti, prva nagrada natjecanja Friends and Enemies of New Music (2004. za *Canta Claro*) i Nagrada *Stevan Mokranjac* za djelo *Stanice* (2009.).

“U ljeto 1996. godine susrela sam se u New Yorku s Davidom Harringtonom iz Kronos kvarteta. Pričali smo o muzici i životu, hrani, vremenu i prijateljima. Nedugo zatim sanjala sam laganu, eteričnu muziku za gudački kvartet, koja je u vizualnom smislu bila poput staklaste površine ispresijecane oštrim, vertikalnim elementima. Taj se san materijalizirao u posljednjem, četvrtom dijelu kompozicije, poslije osam mjeseci rada. U to vrijeme vraćala sam se u Srbiju nakon jednogodišnjeg boravka u San Franciscu,

i u tom nestabilnom periodu rad na kvartetu činio se kao jedini čvrst, uzemljujući element. Podnaslov kompozicije, *'Skice o klatnima, gubitku, autizmu i devet mjesta'*, odnosi se na moj osjećaj nepripadanja, podcrtan stalnim putovanjima te godine i povratkom kući, koja, poslije mojih novih iskustava, više nije izgledala isto. Devet mjesta u doslovnom je smislu devet različitih lokaliteta na kojima sam pisala kvartet – New York, San Francisco, Menlo Park, Novi Sad, Sombor, Amsterdam, Fruška gora, Kopaonik i Beograd. Premijera djela bila je u srpnju 1997. godine u Bečkoj operi, s tadašnjom Prvom damom Amerike, Hillary Clinton, u publici." (A. V.)

Krešimir Šipuš (Zagreb, 1930. – Oslo, 2014.) studij kompozicije završio je u klasi Stjepana Šuleka, u klasi u kojoj su tada još bili Stanko Horvat i Nikola Glassl, a nastavio ga je u Parizu, gdje je pohađao predavanja glasovitog Oliviera Messiaena. Dirigiranje je počeo učiti kod Milana Horvata u Zagrebu, a zatim se usavršavao kod Igora Markeviča na Ljetnoj akademiji Mozarteum u Salzburgu, te na tečajevima u Monte Carlu. Dobitnik je i Druge nagrade na poznatom Međunarodnom natjecanju mladih dirigenata u Besanconu, u Francuskoj, što mu je otvorilo vrata međunarodne karijere kao dirigentu. Svoju profesionalnu karijeru Šipuš započinje upravo kao dirigent, i to prvo u Parizu, a zatim je bio dirigent Zagrebačke opere, šef-dirigent Simfonijskog orkestra u Cannesu, šef-dirigent Zagrebačkih simfoničara RTV Zagreb te glavni tajnik Muzičkog biennala Zagreb. Nastupao je i s poznatim orkestrima, poput Filharmonijskog orkestra iz Osla, Staatskapelle Dresden, Berlinskog radijskog orkestra, Pariškog nacionalnog orkestra, te gostovao u mnogim opernim kućama. Od 1976. pa do umirovljenja bio je umjetnički ravnatelj i profesor Državne operne akademije u Oslu, a uz tu dužnost vodio je mnoge međunarodne dirigentske tečajeve: u Madridu, Monte Carlu, na Aspen Music Festivalu u SAD-u, u Weimaru, Helsingborgu i Umei u Švedskoj. Njegov skladateljski opus sadrži brojna orkestralna, komorna, vokalno-instrumentalna te scenska djela, od kojih se ističu Drugi gudački kvartet – *Requiem Minor*, *Vier Rilke Lieder* za visoki glas i klavir, *Canti festivi* za zbor i orkestar, *Preobraženja* za bariton i simfonijski orkestar, te glazbeno-scenska djela: balete *La Fougue*, *Bouquet de Roses* i opere *Lijepa Bartolomeja* te *Mlada žena*. Dobitnik je nagrada Milka Trnina (1969.) i HAZU (2004.).

"U bogatom skladateljskom opusu Krešimira Šipuš, satkanom od niza orkestralnih, komornih, vokalno-instrumentalnih i scenskih djela, jedno od najznačajnijih mjesta nesumnjivo pripada **Drugom gudačkom kvartetu, Requiem minor**, posvećenom uspomeni na skladateljeva preminulog oca. Uz osobni pečat, prema autorovu zapisu za *Muzičku tribinu* u Opatiji iz 1977. godine, ishodište djela krije se i u njegovu davnom zanimanju za srednjovjekovnu kadencu *Dies irae*. Iako su odlomci liturgijskog teksta u prvoj inačici bili utkani u glazbeni sadržaj, Šipuš je tijekom skladanja u potpunosti odustao od te zamisli. Kroz pet stavaka, prema skladateljevim riječima arhaičnih naslova, koji prizivaju glagoljaško naslijeđe, *Pristup*, *Prosljedi*, *Prikaz*, *Počast* i *Proslav*, nije imao namjeru ukazivati na programnost, istaknuvši kako se "sve što je nekad dotaknulo nastanak djela iskristaliziralo konačno u simbolici čistog glazbenog govora." (Bojana Plećaš)

Aleksandar Simić (Beograd, 1973.) u djetinjstvu za glazbu nije pokazivao poseban interes, a budući da je izrazito loše pjevao, često je imao prilike čuti kako bi se "u životu vjerojatno mogao baviti svime - osim glazbom". I to ga zapravo uopće nije

zabrinjavalo... A onda, samo nekoliko tjedana prije petnaestog rođendana, dogodilo se nešto što će mu posve promijeniti život. Od obiteljskog prijatelja dobio je na dar CASIO kalkulator, koji je među tipkama numeričke tastature sakrivao pravu malu "klavijaturu" od jedne i pol oktave. Već nakon petnaest minuta imao je "repertoar" od dvadesetak melodija! Tjednima se nije odvajao od te sprave, a kada je došao rođendan, roditelji su ga iznenadili i u kuću unijeli jedan "veliki kalkulator" sa 88 tipaka! Istoga dana naučio je note i ubrzo shvatio da je u stanju "s lista" odsvirati sve što bi se našlo na klavirskome pultu. Već iduće godine svirao je kasne opuse Beethovenovih sonata i "gutao" partiture i sve moguće knjige koje su se bavile klasičnom glazbom. Ipak, kada je - kao šesnaestogodišnjak - pokušao upisati glazbenu školu, rekli su mu da je prestar i Aleksandar je nastavio svoje muzičko putovanje sam i na svoj način. Tek pet godina kasnije, završavajući treću godinu studija medicine, na nagovor prijatelja, i uz okladu, odlučio je položiti i prijemni ispit na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu. Tako je i "službeno" postao kompozitor. Njegov opus obuhvaća velik broj djela za sve standardne ansamble - od glazbe za solo instrumente uz pratnju klavira, preko trija, kvarteta, zbarske glazbe i glazbe za gudački i simfonijski orkestar, do klavirskog koncerta i vokalno-instrumentalnih djela. Skladao je i glazbu za kazalište, film i televiziju.

"Krenuo sam na probu s prijateljima koji su me čekali na akademiji Carl Maria von Weber. Kako sam izašao iz kuće, u glavi mi je počela svirati muzika, različita od one koju smo spremali. Još nisam ni stigao do Wettier Platz, a sve teme i raspored odsjeka bili su uredno 'složeni' u mojoj glavi. Nekoliko tjedana kasnije, kada je kompozicija bila gotova, nazvao sam je **Dresden Quartet.**" (A. S.)

Tibor Szivovica (Zagreb, 1981.) diplomirao je 2009. godine kompoziciju i teoriju glazbe u klasi red. prof. Željka Brkanovića, s kompozicijom *Shaula* za simfonijski orkestar. Redovni je član Hrvatskog društva skladatelja. Usavršavao se na seminarima u Szombathelyju u Mađarskoj, kod prof. Johannes Schöllhorna. Redovito je sudjelovao u projektima suradnje Muzičke akademije u Zagrebu i Akademije za glasbo u Ljubljani. Kao skladatelj redovito surađuje u raznim multimedijalnim, filmskim, plesnim i kazališnim projektima (Udruga "Plesni solisti", UPPU "Puls", Multimedijalna koliba i drugi). 2010./2011. godine s akademskim kiparom Stipanom Kujundžićem surađivao je na stvaranju multimedijalnih instalacija "Preslojavanje/Consuctio" i "Glazbala/Transphonia", koje su predstavljene u Hrvatskoj i inozemstvu. Početkom 2011. godine njegovu kompoziciju *Shaula* za veliki simfonijski orkestar izvela je Zagrebačka filharmonija u KDVL, pod ravnanjem dirigenta Aluna Francisa. 2012. godine njegov *Birdsong* za flautu i elektroniku proizveden je na festivalu Ascoli Piceno u Italiji (Sarah Rulli). 2014. godine surađuje s Cantus Ansablom i Dianom Tchobanovom - kompozicija *In between* za obou, komorni ansambl i elektroniku. Dobitnik je nagrade Fonda Rudolf i Margita Matz za mlade skladatelje, Hrvatskog društva skladatelja 2011. godine. Kompozicije *Pticopjev* za flautu i elektroniku i *In between* za obou, komorni ansambl i elektroniku nagrađene su u sklopu poticaja suvremenog hrvatskoga glazbenog stvaralaštva Ministarstva kulture RH. Od 2013. godine redovni je član Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Umjetnički je voditelj Festivala suvremene zbarske glazbe u Zagrebu, čije je prvo izdanje održano 2014. godine.

"**In Circles** (u krugovima) za gudački kvartet jednostavačna je kompozicija posvećena TAJJ kvartetu. 'Krugovi' za mene imaju višestruku simboliku. Kretanjem po krugu, uvijek se iznova vraćamo na početnu točku... dodavanjem treće dimenzije počinjemo

se kretati spiralno... Niz događaja i odnosa u vlastitom životu asocira me na takva kretanja. Neka od ovih promišljanja pokušao sam 'prevesti' u glazbeni jezik intervala, harmonijskih struktura i kretanja, formu i druge postupke koje koristim u ovoj kompoziciji." (T. S.)

Saksofonist i skladatelj **Gordan Tudor** (Split, 1982.) školovao se u Splitu, Zagrebu, Amsterdamu i Parizu. Pobjednik je mnogih državnih i međunarodnih natjecanja saksofonista. Nastupao je diljem Europe i Sjeverne Amerike u raznim komornim sastavima te kao solist s mnogim orkestrima. Gordan je alt saksofonist Papandopulo kvarteta. Dobitnik je Rektorove nagrade, nagrade *Judita* za najcjelovitije glazbeno ostvarenje na 52. splitskom ljetu, Nagrade Zagrebačke filharmonije za najboljega mladoga glazbenika Hrvatske, Lions Club Grand Prix, druge nagrade na međunarodnom skladateljskom natjecanju Mare Nostrum u Berlinu, stipendije fondacije Rudolf i Margita Matz, dvaju *Porina* za najbolju skladbu klasične glazbe i mnogih drugih. Kao reproduktivni umjetnik praisveo je tridesetak skladbi hrvatskih i stranih autora, a kao skladatelj okušao se u raznim žanrovima i kombinacijama instrumenata. Umjetnički je ravnatelj festivala Dani nove glazbe u Splitu gdje jednom godišnje ugošćuje eminentne glazbenike iz cijelog svijeta. Radi kao profesor saksofona, docent na Umjetničkoj akademiji u Splitu, u Glazbenoj školi Josipa Hatzea, te kao gostujući profesor saksofona na Muzičkoj akademiji u Novome Sadu (Srbija). Trenutno snima prvi nosač zvuka u izdanju Cantusa. Ljeto 2011. proveo je na rezidenciji u sklopu Bang on a Can ljetnog festivala u SAD-u.

"**Arp Quintet** za gudački kvartet i alt-saksofon nastao je kao narudžba Glazbene tribine u Opatiji, u ljeto 2014. godine. Posvećen je kolegicama iz kvarteta Tajj. Zamišljao sam stari ARP sintesajzer i gudački kvartet kako pokušava oponašati neke njegove, sad već kultne zvukove. To je bila prvotna zamisao, a konačni rezultat nešto je potpuno drukčije." (G. T.)

Gudački kvartet TAJJ, osnovan 1997. godine, jedan je od vodećih sastava te vrste u Srbiji. Skupljajući iskustva stečena suradnjom s istaknutim umjetnicima, kao što su Ami Flammer, Istvan Varga, Arnold Steinhard i Sandor Devich, kao i članovi kvarteta Amadeus, Alban Berg, Bartók, Chilingiran, Daniel, Medici, Janaček i Smetana i, konačno, završavajući poslijediplomski studij komorne glazbe na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu, u razredu prof. Ladislava Mezeija, Gudački kvartet TAJJ pronalazi vlastiti umjetnički izraz. TAJJ izlazi iz klasičnog repertoara za gudački kvartet, izvodeći - s velikim uspjehom - djela suvremenih autora, od kojih su mnogi svoja djela posvetili upravo ovome ansamblu. TAJJ nastupa na mnogim koncertima i festivalima u Srbiji i inozemstvu: u Njemačkoj, Nizozemskoj, Mađarskoj, Rumunjskoj, Italiji, Austriji, Francuskoj, Hrvatskoj, Crnoj Gori i drugdje. "Okupljene u vremenu kada se novo rijetko rađa, sjedinjene zajedničkom idejom i mislima, predstavljamo staru i novu glazbu na način blizak suvremenom slušatelju, poštujući tradiciju, a ugrađujući ritam suvremenog života. Ovo je slika našega doba, našega života... ovo je naša muzika..."

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 20 sati

LP Duo

Andrija Pavlović, klavir

Sonja Lončar, klavir

Milimir Drašković/Miroslav Savić: *Duo per Duo***

Božidar Obradinović: *Severni pojas***

Miloš Raičković: *Duet without You***

Tomislav Šaban: Tri etide*

Impuls

Sample

Vladimir Pejčević: *Jesen***

Dalibor Bukvić: *Bis** (narudžba Muzičkog biennala Zagreb)

Ivan Božičević: *Spring Passes***

Kim Helweg: Varijacije na temu *La Fiesta Chicka Coree*

Milimir Drašković (Beograd, 1952. – Beograd, 2014.) bio je skladatelj, dirigent, multimedijalni umjetnik, producent i izdavač. Živio je i radio u Beogradu. Diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Beogradu, u razredu prof. Vasilija Mokranjca. Dirigiranje je učio kod Borislava Paščana, dirigenta Beogradske opere. Bio je član Ansambla za drugu novu muziku i grupa skladatelja Nova generacija, Opus 4 i Yummbel. Pisao je glazbu za sve vrste ansambala, a također je stvarao i djela u području drugih medija: filma, videa, fotografije, performansa, instalacije, grafike, multimedije. Djela su mu izvođena u mnogim zemljama diljem svijeta.

Miroslav Miša Savić (Beograd, 1954.) diplomirao je kompoziciju na Fakultetu muzičke umjetnosti, u razredu prof. Vasilija Mokranjca. Pohađao je tečajeve iz područja moderne i elektroakustičke glazbe (ljetni tečaj suvremene muzike u Darmstadtu kod Györgyja Ligetija te jednogodišnji tečaj s podukom u Elektronskom studiju Radio Beograda kod Paula Pignona i Vladana Radovanovića). Trenutačno radi kao izvanredni profesor na odsjeku kompjuterske glazbe na Novoj akademiji umjetnosti, kao profesor na odsjeku za glazbenu produkciju glazbene škole Kosta Manojlović u Zemunu i kao glazbeni urednik u Studentskom kulturnom centru, gdje je proveo najveći dio radnog vremena u višestrukoj ulozi: kao organizator glazbenih događanja (koncerta, festivala, radionica, performansa i svih drugih oblika predstavljanja nove i suvremene glazbe) i kao autor muzičkih i multimedijalnih radova, djela iz područja filmske, baletne i kazališne umjetnosti (filmovi Milutina Petrovića, predstava *Trinidad*, više kazališnih projekata za skupinu *Mimart* Nele Antopnović), pokretač i producent ansambala za izvođenje

suvremene glazbe (OPUS4, Ansambli za drugu novu muziku, Disfilharmonija) i izdavač svih vrsta publikacija vezanih za novu glazbu. Član je Udruženja likovnih umjetnika Srbije (ULUS) i Udruženja kompozitora Srbije (UKS).

Skladatelji Milimir Drašković i Miroslav Savić realizirali su više zajedničkih umjetničkih radova (performansa, instalacija, filmova...). Godine 1990. zajedno su ostvarili skladbu **Duo per Duo** za dva pijanista: svaki skladatelj skladao je dionicu za jedan klavir.

Božidar Obradinović (Beograd, 1974.) diplomirao je na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu 2002., u razredu Zorana Erića. Sudjelovao je kao autor i izvođač na brojnim festivalima, kao što su Međunarodna tribina kompozitora u Beogradu, World music festival – Niš, Ring-Ring, BELEF (2002., 2005.), Interzone - Novi Sad, EXIT - Novi Sad. Kao skladatelj i pijanist aktivan je u autorskom projektu Ravno nebo, a kao udaraljaš surađivao je s ansamblom Shira utfila. Skladao je djela na narudžbu fondacije Leo Smith iz Amsterdama, talijanskog ansambla za suvremenu glazbu Sentieri selvaggi, festivala Belef (projekt kompozitori-izvođači) i Bemus. Bavi se primijenjenom glazbom i sklada za kazalište i televiziju.

“Severni pojas... Tek obična čestica... Hladnoća treperi, ona odolijeva i kruži... Posvećeno Sonji i Andriji.” (B. O.)

Miloš Raičković (Beograd, 1956.) skladatelj je i dirigent koji je živio u Beogradu, Parizu, Los Angelesu, Honoluluu, Hirošimi i New Yorku, gdje živi i danas. Njegova glazba snimljena je na nosačima zvuka *New Classicism* (Mode Records), *B-A-G-D-A-D* i *Far Away* (Albany).

“Duet without You iz 2011. godine za klavir četveroručno počinje kratkim citatom iz Schubertove Fantazije u f-molu. U skladbi sam citirao i motiv iz Schubertove pjesme *Gretchen am Spinnrade*, a i fragment japanske pjesme Saitaro-bushi. Duet sam kasnije aranžirao u solo pjesmu za glas (sopran ili tenor) i klavir, *Where is my love?*, za koju sam napisao i tekst na engleskom.” (M. R.)

Antun Tomislav Šaban (Zagreb, 1971.) školovao se u Zagrebu, Miamiju i Beču, gdje 1998. završava studij kompozicije. Od 2001. godine djeluje kao glavni tajnik Hrvatskoga društva skladatelja (HDS), a od 2000. do 2013. i kao umjetnički ravnatelj jazz-projekata HDS-a. U tom svojstvu organizirao je oko 200 koncerata, koji su uključivali glazbenike u rasponu od svjetskih zvijezda do mladih nada, te razne crossover projekte. Jedan je od utemeljitelja European Composer and Songwriter Alliance (ECSA), krovnog saveza europskih skladateljskih udruga, koji promovira interese glazbenih stvaratelja u okviru kreativne industrije. 2013. godine izabran je za dopredsjednika Saveza i za predsjedavajućega njegova odbora za ozbiljnu glazbu. Također je aktivan i u svjetskoj konfederaciji autorskih društava (CISAC), gdje je od 2009. godine član savjeta za glazbu (CIAM). Djela su mu izvodili ugledni orkestri, ansambli i solisti u Hrvatskoj i u svijetu, između ostalih: Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Ensemble Modern, Jazz orkestar Slovenskog radija, Big Band HRT-a, Cantus Ansambli te niz uglednih solista, zborova, komornih i jazz-sastava, uključujući i neke

iz Austrije, Njemačke, Australije, Slovenije, Švedske i SAD-a. Također je surađivao i s pop-glazbenicima kao što su Massimo Savić, Arsen Dedić, Radojka Šverko, Gibonni, Tony Cetinski i drugi. Za svoj umjetnički rad nagrađen je većim brojem nacionalnih i međunarodnih priznanja (Nagrada fonda "Stjepan Šulek", Nagrada "Miroslav Sedak Benčić" Hrvatskog društva skladatelja, diskografska nagrada "Porin") i druge. Uza svoj skladateljski opus realizirao je i niz obrada, prerada i aranžmana. Njegova transkripcija Vivaldijevih Četiri godišnjih doba za dva klavira objavljena je 2001. na CD-izdanju diskografske tvrtke EMI Classics, koje je dospjelo među najprodavanije albume ozbiljne glazbe u više europskih država. Umjetničke aktivnosti skladatelja upotpunjuje i povremenim djelovanjem kao dirigent i glazbeni producent, a svoja djela sam objavljuje u obliku notnih, zvučnih i videozapisa kroz obiteljsku tvrtku Fonart.

"Tri etide za dva klavira napisao sam prije točno dvadeset godina, ujesen 1994. godine, prilikom studijskog boravka u Miamiju. Kada sam ovih dana bio zamoljen napisati popratni tekst o njima, morao sam prije svega donijeti odluku hoću li pokušati rekonstruirati (metodom forenzičkog 'kopanja' po vlastitoj memoriji i izradom psihološkog profila samoga sebe s odmakom od gotovo pola života) što sam tada želio postići ili da jednostavno napišem nešto o tome mini-ciklusu s današnjeg aspekta, kao da se radi o nečijem tuđem djelu. Iako mi je jasno da ću ovo prvo uspjeti tek u fragmentima, odlučio sam se ipak nešto napisati o genezi djela, s obzirom na to da moje današnje mišljenje o njemu nije nužno važnije od mišljenja bilo kojeg slušatelja ove praiizvedbe. Nastanku Triju etida prethodila je nastava praktikuma elektroničke glazbe na Akademiji u Beču, gdje me zaintrigiralo superponiranje tijekom konkretnoga glazbenog (snimljenog) materijala s tijekom same snimke. Ranije te godine pribivao sam i radionici Volkera Banfielda o Ligetijevim klavirskim etidama. Moj profesor kompozicije, John Van Der Slice, povremeno je satove držao kod kuće, kako bi nam prezentirao ponešto iz svoje zbirke partitura suvremenih američkih skladatelja, za koju je tvrdio da je najveća na svijetu nakon one u vašingtonskoj Library of Congress. Tamo me nisu mimoišle niti *Studies for Player Piano* Conlona Nancarrowa. Sva ta iskustva i doživljaji stvorili su u meni poriv da sam pokušam napisati djelo koje bi počivalo na krajnje nekonvencionalnim ritmičkim izazovima (možda zato da uravnotežim svoje tada vrlo izraženo nastojanje da uvježbam sviranje i osjećaj za "time" /hrvatski bih to nazvao mikrovrijeme/, kada sam svaki dan satima vježbao ili naprosto živio uz kucanje metronoma, ne bih li time postao pravi jazz-glazbenik). Moralo je to biti djelo za dva izvođača, jer se upravo prema njihovoj koordinaciji može čuti izvodi li se kako treba ili ne. Večeras će se praiizvesti dvije etide, a na integralnu izvedbu sve vas srdačno pozivam najesen 2034. godine!" (A. T. Š.)

U radu **Vladimira Pejčkovića** (Beograd, 1976.) važno mjesto - uza skladanje komorne glazbe - zauzima glazba za kazalište i film. Do sada je skladao glazbu za više od stotinu kazališnih predstava i nekoliko filmova, uključujući glazbu za izvođenje restauriranog prvog srpskog igranog filma iz 1910. Radi u kazalištu kao dizajner zvuka i izvođač (klavir, gitara, bas-gitara, živa elektronika), surađuje s različitim bendovima. Sudjelovao je u institucionalnim i neovisnim produkcijama diljem Srbije, nekoliko puta u Italiji i Sloveniji. Za autorske radove više puta je nagrađivan.

"Jesen je nastala u studenom 2007. godine i prva je skladbe u ciklusu *Godišnja doba*. S jeseni se sumira život u godini... Melankolija dostiže vrhunac... Bora Ćosić piše: 'U

novembru jedva čekam januar, jer tada mislim kako ide maj!' Možda da bi ponovno došla jesen..."

Skladatelj i pedagog **Dalibor Bukvić** (Sinj, 1968.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, kod Stanka Horvata (1995.), a usavršavao se na ljetnim tečajevima u Darmstadtu, kod Karlheinz Stockhausena i Luce Lombardija (1996.), zatim dobivši stipendiju francuske vlade i na središnjem pariškom Konzervatoriju (odsjek elektroakustike, razred Laurenta Cuniota, 1996.-1997.), na Nacionalnom konzervatoriju Boulogne, u razredu Michela Zbara (1996.-1998.) te na IRCAM-ovoj Ljetnoj akademiji u Parizu (1997.). Dobitnik je Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu, nagrade *Stjepan Šulek* te nagrada *Josip Štolcer Slavenski* i *Boris Papandopulo* HDS-a. Od 1996. do 2008. živio je u Parizu, gdje je djelovao kao profesor glazbene teorije, glasovira, improvizacije i korepetitor na više pariških konzervatorija te na konzervatorijima u Ivry sur Seine i Fontenay aux Roses. Od 2008. živi u Zagrebu, gdje radi kao docent na Muzičkoj akademiji i predaje teorijsko-glazbene predmete. Piše za solistička glazbala, komorne sastave, zbor i orkestar, glazbu za kazalište, film i televiziju te za suvremeni ples. Suraduje sa Zagrebačkim kazalištem mladih, Hrvatskim narodnim kazalištem u Osijeku, zagrebačkom plesnom grupom "Gesta", amsterdamskom trupom "Griftheater" (s kojom je ostvario mimu *Metafoe*, fuziju glazbe, plesa, pokreta i glume), pariškim "Alchimistes" te "Dance Mission" iz San Francisca. Njegova su djela izvodili mnogobrojni domaći i inozemni umjetnici i sastavi, među njima Zbor i Simfonijski orkestar HRT-a, Zagrebačka filharmonija, Cantus Ansambl, Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske, Hrvatski komorni orkestar, Zagrebački solisti, violinist Goran Končar, bas-klarinetist Ratko Vojtek, orguljaš Mario Penzar, Limeni puhački kvintet "Volga" iz Rusije, nizozemski oboist Bart Schneeman, a bila su predstavljena na koncertima i festivalima u Hrvatskoj, BiH, Njemačkoj, Francuskoj, Danskoj, Španjolskoj i SAD-u.

"**Bis** za dva klavira dvostavačna je skladba kraćeg trajanja, jednostavne fakture, kontrastnog tempa (*Moderato – Prestissimo*), kao i karaktera. Skladba je nastala na narudžbu Muzičkog biennala Zagreb." (D. B.)

Ivan Božičević (Beograd, 1961.) skladatelj je, orguljaš, aranžer i jazz-glazbenik. Magistrirao je kompoziciju na Fakultetu muzičke umjetnosti u razredu Aleksandra Obradovića, a usavršavao se na tečajevima nove glazbe u Darmstadtu. Orgulje je diplomirao na Visokoj školi za glazbu u Frankfurtu (Edgar Krapp), a u ranoj glazbi usavršavao se na Sveučilištu u Salamanci (Guy Bovet, Montserrat Torrent). Do 2001. godine Božičević radi na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu i Akademiji umjetnosti u Novom Sadu kao profesor kontrapunkta, analize i harmonije. Od 2002. godine živi i radi u Splitu kao slobodni umjetnik i vodi jazz-band Split Minders. Božičevićev opus obuhvaća simfonijska, orkestralna, komorna, zbarska i solistička djela, kao i brojne elektroničke kompozicije. Zanimaju ga različiti žanrovi (rana i barokna muzika, elektronička, jazz i *world music*), a posebice mogućnosti stilске amalgamacije žanrova. Djela su mu objavljena na brojnim nosačima zvuka te izvođena diljem Europe i u SAD-u. Božičević je dobitnik nagrada u Srbiji, Hrvatskoj, Velikoj Britaniji, Češkoj i SAD-u (ArtsLink Fellowship Award, Garth Newel Prize, Anton Stadler

Award, Aliénor Award, Third Millenium Ensemble Prize, Prague Philharmonic Choir Award, AGO/ECS Publishing Award, Manhattan Beach Music Award). Jedan je od osnivača ansambla za novu muziku, Splithesis.

“Skladba ***Proleće minu, za dva klavira*** inspirirana je haiku pjesmom velikog japanskog majstora Bashôa (1644. – 1694.):

yuku haru ya	Proljeće minu –
tori naki uo no	u oku ribe suza
me wa namida	i ptice plaču.
Bashô	

(preveo V. Devide)

Proleće minu ima dva stavka. U prvome, *Adagio dolente*, tražim od izvođača “zenistički” pristup, u kojemu treba ostvariti vrlo slobodnu i izražajnu interpretaciju, ne ostavljajući dojam da želi biti slobodan i izražajan. Tempo mora biti tečan, ali glazba treba zvučati kao da je zaustavljena u vremenu. Drugi stavak, *Con moto*, gradi se na velikoj preciznosti, snažnom ritmičkom impulsu i pomnoj akcentuaciji međusobno povezanih linija. Krajnji učinak ponovno bi trebala biti suspenzija vremena – ali sada ostvarena hipnotičkim minimalističkim postupkom. Skladba je prvobitno napisana za gudački kvintet i klavir četveroručno, prema propozicijama međunarodnog natjecanja Invitation to composers. Praizvedbu su u lipnju 2011. u Londonu ostvarili London Schubert Players. Skladba je potom izdana na njihovu CD-u *Enesco's Farewell*. Na molbu LP Duo s velikim sam zadovoljstvom napravio obradu djela za dva klavira.” (I. B.)

Kim Helweg (Danska, 1956) počeo je skladati u dobi od trinaest godina, a njegove rane skladateljske godine obilježio je utjecaj Cagea i Pendereckog. 80-ih godina prošloga stoljeća počinje skladati inspiriran drugim žanrovima: jazzom i rockom, dok se 90-ih vraća klasičnim ansamblima, no zadržava utjecaj “drugih” glazbi. Skladbe mu se redovito izvode u cijelome svijetu, uključujući Italiju, Njemačku, Finsku, Nizozemsku, Švedsku, Ujedinjeno Kraljevstvo, Kanadu, Brazil te SAD.

“Tema ***La Fiesta*** se prvi puta pojavila početkom 70-ih godina prošloga stoljeća i odmah je postala veliki hit, prije svega u izvedbama pijanista Chicka Coreea i Herbeia Hancocka. Helwegov aranžman ove teme inspiriran je *fusionom* 70-ih godina, kao i varijacijama na Paganinijevu temu Rahmanjinova i LutoslaWskog. Ovo je prvo djelo iz Helwegova opusa s kojim smo se susreli, te smo odmah shvatili koliko je ta glazba bliska našem senzibilitetu i u kojoj mjeri odgovara našoj težnji povezivanja klasične glazbe s drugim žanrovima.” (LP Duo)

Pijanisti **Sonja Lončar** i **Andrija Pavlović** zajedno nastupaju kao LP Duo od 2004. godine. Lončar i Pavlović završili su poslijediplomski studij na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu, nakon čega su svoje školovanje nastavili na Hochschule für Musik und Theater Rostock, u klasi profesorskog dvojca Hans-Petera i Volkera Stenzla. Kao solisti i kao duo dobitnici su više od 30 nagrada na

međunarodnim natjecanjima, među kojima su i prva nagrada na 11. Međunarodnom natjecanju suvremene komorne glazbe u Krakovu, tri nagrade na International Piano Competition Rome u Italiji te nastup u finalu jednog od najvećih svjetskih natjecanja pijanističkih dueta - Dranoff Miami Two Pianos Competition u Miamiju. Za svoj su rad nagrađeni i nagradom Bruno Frey Stiftung Landesakademie, koja se najčešće dodjeljuje njemačkim državljanima, pa su Lončar i Pavlović među rijetkim inozemnim umjetnicima dobitnicima ove nagrade. "Za najveću individualnost" nagrađeni su 2011. godine na Međunarodnom natjecanju klavirskih dua u Białystoku (Poljska). Više su puta nastupali diljem Europe i u SAD-u, kao i na festivalima BEMUS, BELEF, Beograd/Ljubljana express, Noć muzeja (Budimpešta), Međunarodna tribina kompozitora, Muzički biennale Zagreb, Minimal art festival Culemborg (Nizozemska), Festival klavirskih dua Białystok (Poljska), Today's Art Festival Haag (Nizozemska), Sarajevska zima, Dani makedonske muzike itd. Nastupali su sa Simfonijskim orkestrom RTS-a, Beogradskom filharmonijom, BGO "Dušan Skovran" i Gudačkim orkestrom Isidore Žebeljan; ove godine debitirali su i u Carnegie Hallu u New Yorku. Do sada su prouzveli i izveli više od 30 djela kompozitorā suvremene glazbe. Mnoge od ovih kompozicija posvećene su upravo LP Duu. Krajem 2009. godine izveli su i snimili skladbu *Dernek*, Ive Josipovića, koja se našla na CD-u u izdanju HDS-a i Jugokoncerta. LP Duo sklada glazbu za kazalište, film i TV, a izvodi i glazbu u okviru različitih projekata s analognim sintesajzerima. Sonja Lončar je docent na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu, a Andrija Pavlović je docent na Akademiji NOVA u Beogradu. Osnivači su festivala posvećenog instrumentima s tipkama i suvremenoj muzici, Keyboard Days.

SUBOTA / 8. STUDENOGA

Zlatna dvorana Hotela Imperial, 22 sata

Ratko Vojtek, klavir, bas-klarinet, djembe; autor predstave
Barok i Jazz?

Skladatelji:

**Georg Friedrich Händel, Milivoj Korbler, Antonio Vivaldi,
Zez Confrey, Georg Philipp Telemann, Ratko Vojtek**

“Orkestraš, po ‘Bolonji’ od ‘opće kulture’ ima samo osnovnu školu. Nakon osnovne škole bavi se isključivo solfeggiom, kontrapunktom, plagalnim kadencama, a najviše brušenjem piskova – ako je, na primjer, puhač. Uostalom – uloga glazbenika jest da svira, a ne da govori, zar ne? Ali poznati filharmoničar Ratko Vojtek to mijenja. U njegovu kazališnom projektu *Barok i jazz?* ‘koncertant’ ne samo da svira nego i misli i govori! – opravdavajući reputaciju ‘*enfant terrible* hrvatske glazbe’ (Večernji list). Radi se zapravo o žanrovski hibridnom postdramskom teatru, koji bismo mogli opisati kao interdisciplinarnu mješavinu koncertnog recitala, dokumentarističke monodrame, kabarea i rasprave u području sociologije glazbe. To sve ne čudi toliko kad se zna da je autor svoj umjetnički integritet, osim u Filharmoniji, gradio i u kazalištu, i to s takvim režiserima kao što su Lenka Udovički, Branko Brezovec, Ranka Mesarić, Vlado Štefančić ili, primjerice, slavni Maurizio Kagel. Njegova predstava bez oklijevanja načine tabuizirane teme ‘kreativnih industrija’ u uvjetima suvremenoga kapitalizma: latentni fašizam, žensku emancipacijsku borbu, sve stariju koncertnu publiku, ‘kompozitore koji ne znaju svirati niti jedan instrument’, pa sve do citata da je ‘bavljenje klasičnom glazbom danas – subverzivno’. Vojtekov zaigrani postmodernistički projekt osvaja autoironijom i društvenom kritikom ondje gdje je ne bismo očekivali, a nadasve virtuoznom multiinstrumentalnom i glumačkom(!) izvedbom. Oduševljavajući primjer redizajniranja koncertnoga rituala i istinski odgovor na toliko spominjanu krizu publike! Nepatvoreni europski individualizam!” (R. V.)

Multiinstrumentalist **Ratko Vojtek** debitirao je kao osamnaestogodišnjak sa Zagrebačkom filharmonijom u Drugom koncertu za klarinet i orkestar u Es-duru Carla Marie von Webera. Danas je stalni solist na bas-klarinetu u istom orkestru. Klarinet je diplomirao i magistrirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi profesora Josipa Tonžetića. Kasnije je diplomirao i bas-klarinet (kao stipendist Zaklade Ive Pogorelića) na Konzervatoriju Sweelinck u Amsterdamu, kod slavnog virtuoza na tom glazbalu, Harryja Sparnaaya. Kao najznačajniji uspjesi u njegovoj klarinetističkoj karijeri mogu se izdvojiti recital u kulturnoj nizozemskoj dvorani De Ijlsbreker, 40 recitala po Španjolskoj (s pijanistom Ljubomirom Gašparovićem) te snimka djela *Snake Charmer* Srđana Dedića, koja je posredovanjem UNESCO-a ‘obišla’ 22 svjetske radiopostaje. Na natječaju “Stvarajmo zajedno” 2002. godine osvojio je donaciju Zagrebačke banke za nosač

zvuka *Air*. U rujnu 2006. vrlo se uspješno pojavljuje kao solist uz Cantus Ansambl u Stockholmu i u još nekoliko švedskih gradova. Tom glazbeniku velike muzikalnosti i bogatih izvođačkih mogućnosti svoja su djela posvetili mnogi domaći i inozemni skladatelji. «Sklon stalnom istraživanju, kao glazbenik je stekao poseban status izvedbama suvremenog repertoara, a njegov udio u koncertnom prikazu pojedinih skladbi često ga je dovodio u poziciju završnog oblikovanja djela» (Iva Lovrec-Štefanović). U glasoviru se, pak, Ratko Vojtek većim dijelom usavršavao privatno, a kao pijanist nastupao je u Orkestru Gradskog kazališta Komedija, u Mirokado Jazz Orchestra, u ansamblu ACEZANTEZ te tijekom 90-ih solistički na Festivalima poput Muzičkog biennala Zagreb, Glazbene tribine u Opatiji ili No Jazz Festivala, gdje su njegovi koncerti nerijetko proglašavani vrhuncima tih manifestacija. Kao čembalist nastupao je u ansamblima Musica antiqua i Universitas studiorum zagrabiensis, te za tvrtku Orfej, s blokflautistom Mladenom Požgajem, dao «neke od najboljih do danas ostvarenih snimaka hrvatske barokne glazbe» (dr. Ennio Stipčević), na CD-u Kroz tisućljeće hrvatske glazbe. Njegov pijanistički album *Ethnophonia*, snimljen za diskografsku kuću Croatia Records, dočekan je s odobravanjem domaće i strane stručne kritike (ugledni američki *Jazz at a Glance* uspoređuje ga s Keithom Jarrettom i Eddiem Palmierijem!). Posljednja četiri diskografska projekta Ratka Vojteka, *World Music Piano*, *Organ Concertos*, *Mozart Portable* i *Air*, objavljuje mu diskografska kuća Rocco & Partner.

NEDJELJA 9. STUDENOGA

Aperitiv bar Hotela Imperial, 11 sati

TRIBINA - studenti muzikologije i kompozicije
u dijalogu s autorima novih djela na 51. Tribini

IMPRESSUM

Umjetnički voditelji

51. Glazbene tribine Opatija:

Silvio Foretić i Vanja Lisjak

Nositelj manifestacije:

Hrvatsko društvo skladatelja

Organizacija:

Cantus d.o.o.

Nakladnik:

Cantus d.o.o.

Za nakladnika:

Mirjana Matić, direktorica

Tekstovi:

Arhiva, komentari skladatelja i izvođača

Urednica:

Marija Saraga

Lektura:

Mirna Murati

Likovno oblikovanje:

Ana Nikolić Baće

Tisak:

Studio Flyer, Zagreb

Zagreb, studeni 2014.

51. Glazbena tribina Opatija
ostvarena je uz potporu
Ministarstva kulture
Republike Hrvatske i
Grada Opatije

ULAZ SLOBODAN

NOSITELJ MANIFESTACIJE
HRVATSKO DRUŠTVO SKLADATELJA
WWW.HDS.HR

ORGANIZACIJA
CANTUS D.O.O.
WWW.CANTUS.HR

51. GLAZBENA TRIBINA OPATIJA
OSTVARENA JE UZ POTPORU
MINISTARSTVA KULTURE
REPUBLIKE HRVATSKE I
GRADA OPATIJE

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

FestivalOpatija.hr

